

2621
25x79

ISKRENO
BOŽIČNO VOŠČILO
SOTRUDNIKOM,
NAROČNIKOM
IN PRIJATELJEM:

NAJ VAM BOŽJE DETE
NASUJE MIRU
IN
BLAGOSLOVA!

SREČNO NOVO LETO!

MISH

LETO VIII. JANUAR 1959. STEV. 1.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Izhaja v začetku
vsakega meseca

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
66 Gordon St.,
Paddington, N.S.W.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
Fredbert St., Leichhardt,
Sydney. Tel. WB 1758

KOLENDAR za januarij

Januar — Prosinec

- ★ 1 C Novo leto
- 2 P Makarij, Izidor
- 3 S Genovefa
- ★ 4 N Ime Jezusovo
- 5 P Telesfor
- 6 T Sv. 3 Kralji
- 7 S Zdravko
- 8 C Severin, Teofil
- 9 P Julija, Marcijana
- 10 S Viljem (Vilko)
- ★ 11 N Sveta Druzina
- 12 P Alfred
- 13 T Vincencij
- 14 S Srecko, Hilarij
- 15 C Pavel, Maver
- 16 P Marcel
- 17 S Anton Puščavnik
- ★ 18 N 2. po 3 Kraljih
- 19 P Marij in tov.
- 20 T Bostjan, Fabjan
- 21 T Neza
- 22 V Viktor, Anastaz
- 23 P Zaroka, Marijina
- 24 S Timotej, Evgen
- ★ 25 N 3. po 3. Kraljih
- 26 P Polikarp
- 27 T Janez Zlatoust
- 28 S Peter Nolask
- 29 C Franc Saleski
- 30 P Martina, Jacinta
- 31 S Janez Bosco

ZA NAPREDEK LISTA

“MISLI”

Kdor ne napreduje, nazaduje.

MISLI so začele izhajati pred
8 leti zgolj tipkane.

Po dveh letih so se pojavile
tiskane na 4 straneh. Kmalu so
se razširile na 8 strani in več.

Potem so opustile trgovske og-
lase, da je več branja.

Z osmim letom so se preoblekle
v revijo s platnicami. Take ima-
te zdaj pred seboj.

Število strani bo odvisno od
plačujočih naročnikov in daro-
valcev v tiskovni SKLAD.

MISLI želijo še napredovati.
Sama želja ni dovolj. Pomagajte!
Urednik in upravnik dela brez-
plačno, tiskarna in drugo pa sta-
ne denar.

★

PRAVILA za NAROČNIKE

1. Naročnina MISLI je en funt na leto in se plačuje v začetku leta vnaprej.
2. Ko ti naročnina poteče in molčiš na pismeno opozrilo uprave, se ne smeš čuditi, ako ti list neha prihajati.
3. Ko se preseliš, ne pozabi TAKOJ poslati upravi novi naslov.
4. Če kak mesec lista ne dobiš, pa ti naročnina še ni potekla, sporoči upravi. Morda je krivda na pošti. Se bo popravilo.
5. Priporočaj list drugim in skušaj dobiti novih naročnikov.
6. Dopisuj! Sporočaj novice iz svojega kraja,
7. Navadi se plačevati naročnino po pošti. Ne odlašaj, češ da boš osebno dal. Tako se zavlačuje brez konca.
8. Po najboljših močeh priloži za tiskovni SKLAD.

ČE SE PRESELTITE, sporočite:

Prejšnji naslov

Sedanji naslov

Ime in priimek

LETO VIII.

JANUAR 1959.

ŠTEV. 1.

MATERINO BOŽICNO PISMO

Samotna slovenska družina Uljanič v S.A. nam je poslala v objavo pismo matere iz domovine. Se kar strinjamo, da so vrstice blage matere vredne objave v naši božični številki, čeprav mnogi sami dobivate taka pisma. Zaslужijo, da jih berete s takim spoštovanjem kot sam božični evangelijski.

Draga mi Franjo in Zora:

Zopet se spominjam s par vrsticami Vaju in Vajinih. Približal se je čas, ko boste obhajali obletnico, ko ste nas zapustili. Tudi jaz se spominjam slovesa in mislim nazaj, kako je bilo. Nisem mislila pred letom dni, da Vam letos ne bom mogla ustno voščiti božične praznike. No, Vam pa pisмено želim, da bi bila božična noč vsem v tolažbo, pa čeprav na tuji zemlji. Posebno tudi, ko bomo stopili spet v novo leto, da bi prineslo srečo in zadovoljstvo.

O Božiču, ki ga boste prvič obhajali daleč od nas, bodite v duhu z nami. Na sveto noč se nas spominjajte, kakor se Vas bom tudi jaz spominjala. Marsikatera solza bo pritekla ob mislih na Vas in na tisti zadnji dan leta, ko ste odhajali iz svoje domovine. Ljubi Bog je dal dozdej Vama in otrokom zdravje in srečo, zato pa ne pozabite na Njega, da Vam bo še dalje delil srečo in blagoslov. Naj se Vam prikaže zvezda sreče, ki ste jo šli iskati. Molite to sveto noč in prosite ljubega Jezusa, da Vas spremlja po vseh Vaših potih in Vas njegova zvezda pripelje tja, kamor Vam srce hrepeni.

Tudi jaz Vas bom vzela s seboj to noč na sprehod po zvezdnatem nebu in Vam v mislih izročala pozdrave. Težko mi je pri srcu, ko se spomnim, da ne bom nikdar več obhajala tega praznika skupno z Vami. Pa zato nikar ne pozabite name. Spominjajte se me, pa čeprav boste še bolj daleč od mene. Če večkrat ne, vsaj za Božič se vsako leto spomnite svoje mame. Tudi jaz ne bom pozabila vse življenje na Vas in Vašo skrb in dobroto, katere

ste mi delili. Na žalost nimam nič, da bi Vam povrnila tudi za vse, kar ste mi že iz tujine poslali. Zato pa prosim ljubega Boga, da Vam v tem novem letu podari, kar si najbolj želite, in mi z Vami. Naj Vam v novem letu sije sonce sreče in božji blagoslov naj rosi na Vas, da boste v miru romali po tuji zemlji in s tolažbo v srcu, da niste sami. Jih je mnogo, ki romajo z Vami in grejo za srečo. Mogoče Vam bo kakšna božična noč prinesla tudi težave in skrbi. Ne obupajte! Stopajte veselo dalje kakor so stopali betlehemske pastirji po betlehemske livadah in šli za angelskimi glasovi iz višav: Slava Bogu na višavi in na zemlji mir ljudem!

Tako se boste nekoč tudi Vi razveselili, kakor so se pobožni pastirji, ko so zagledali božje Dete. Tako boste tudi Vi srečni, ko boste po dobrem in poštenem življenju priromali v nebeški Jeruzalem. S to mislijo naj končam. Še enkrat Vam voščim vesele in srečne božične praznike in eno srečno Novo leto in obenem se prav lepo zahvalim za božično čestitko, ki je tako lepa, da se je ne morem nagledati.

Prav iz srca pozdravljam zmerom na Vas misleča tudi Vajine otroke, Slavkota in Romija in Kekca.

Vaša stara mama.

BOŽIČ SREDI POLETNE VROČINE

Dr. Jože Zurc

TAKO JE BILO LANI, bo letos in...

Z ženo sva bila pri polnočnici, da sva okusila Božič, kolikor ga more dati Avstralija. Na sam sveti dan bi se nama kar prileglo, da bi ostala doma in praznovala. Ali najini mali hočejo na "beach". Saj je tako ali tako ves tukajšnji svet zunaj, treba se je privaditi novim razmeram.

Jutranji hlad se je že umaknil prijetni dopoldanski toploti, ki narašča v vročino. Kmalu zdrči tudi naš avto po gladki asfaltni cesti. Srečavamo celo verigo motornih vozil. Ljudje se vozijo na počitnice iz mesta nekam k morju. Nekateri avtomobili imajo priklopljene "caravane", drugi peljejo s seboj čolne in na strehah je pogosto pritrjen pribor za ribolov.

Cesta se vije po prijaznem okraju z zvočnim imenom iz jezika prvotnih prebivalcev. Ob cesti se vrste pritlične enodružinske hiše, ki zadnja leta rastejo iz tal kot gobe po dežju. Zaradi razvoja težke industrije prihaja narod od vseh strani. Skozi odprta okna hiš lahko povsod opaziš pisane božične okraske in široke zvezde iz papirja, ki vise od stropov. Ljudem se pozna na obrazih in oblekah, da živijo v blagostanju.

Med redkimi evkalipti se po ravnini ob cesti pase živina. Tu in tam stoji osamljena palma. Posebne vrste drevo je "Illawarra Flame Tree". Cvete v velikih temno rdečih cvetovih in dokler cvete, nima nič listov. V skupini dreves se oglasi s kričočim glasom "kookaburra", avstralska papiga, ki spada med pokrajinske značilnosti. Otroci opazujejo kovinate veterinice, ki so pritrjene na nizkih stolpih in služijo za črpanje talne vode. Gričevje, ki loči ozko ravnino ob morski obali od višjega zaledja, je polno sonca. Z evkalipti je na gosto pokrito, njihovi listi odbijajo svetlobo v modri barvi.

Približale so se nam peščene sipine. Mimo njih pridemo na obalo častitljivega Pacifika. Izberemo si prostor za lagodno posedenje. Razprostrmo širok pisan sončnik, da se zavarujemo pred premočnimi žarki. Žena si da oprava z brisačami, blazinami in košaricami z jestvinami. Otroci so pa že v vodi. Počasi in previdno stopajo po plitvini in se vrešče umikajo pred penečimi se valovi.

Prijetno občutje me prevzame in lagodno se zlekнем po pesku. Žena prebira časopis. Po zraku nad mano poletavajo srebrni galebi. Uho mi prisluškuje valovanju zamolklo bučnega morja. Spomnim se, da sem nekje bral: Wollongong, ime našega mesta, pomeni "morski spev".

Južni Pacifik ni tako mirna voda kot na primer Jadransko morje. Dolgi grebeni visokih valov prihajajo v enakomernem ritmu počasi k obali. Tik ob njej se vsak val zažene še enkrat v višino in takoj nato se z glasnim šumom razbije v peno, se belo tekočino. Barve morske vode se prelivajo iz temno modre v smaragdno zeleno. Po zraku prše goste drobne kapljice, ozračje je kakor zadimljeno. V daljavi se pojavi bela ladja. Kam plove? Morda je njen cilj Evropa? Nehote mi misli na njej obvise in v ušesih mi zašumi spev njenih motorjev. Trepalnice se mi zapro in sanjski svet se odpira.

Že mi je pričaral pred duševne oči podoba popolnoma drugačne pokrajine. Rojstni kraj v decembru! Kako je ves snežnobel! V gozdovih se šibijo zelene smreke pod težo beline. Konci vejic sadnega drevja so vjeti v prozoren leden oklep. Po zasneženih tleh se poznajo sledovi gozdnih živali. Po vinogradih vidiš gole količe brez trt. Občutiš, da je zima, nič se ne začudiš, ko nenadoma zaslišiš božične zvonove. Saj se vse tako lepo ujema. Misel ti pohiti v bivališča ljudi. Povsod praznično razpoloženje. Otroci se stiskajo k jaslicam, gospodinja pogrinja mizo. Široka lončena peč v kotu razširja prijetno toploto. Sveti večer! Vonj po smoli udari v nosnice. Prinesli so žerjavico in kadila natresejo nanjo. Vse prostore bodo pokadili in poškopili z blagoslovljeno vodo.

Vztrajna pesem zvonov me zvabi z drugimi vred v cerkev k polnočnici. Vse se iskri v morju lučic. Posebno lepe so jaslice na stranskem oltarju. Čudno velike! Zaslišim duhovnika, ki bere po naše: Tisti čas je izšlo povelje cesarja Avgusta... Zapoje orgle in misel mi poje z občutkom z vso množico vernih: Sveta noč, blažena noč...

Pa kaj se je zgodilo? Ni več orgel, ni več zvonov, spet mi je v ušesih "morski spev" Pacifika pod Wollongongom. Trepalnice se mi odpro in nad menoj so srebrni galebi, tam daleč še vedno tista bela ladja. Sonce sije navpično na evkaliptove griče, celo že od one strani. Otroci so se naveličali morja in silijo domov. Nič ne vedo o mojih čarobnih sanjah. Ali bodo kdaj doživljali Božič tako kot sem ga jaz pravkar doživel v sanjah, nekoč pa tolikokrat zares?

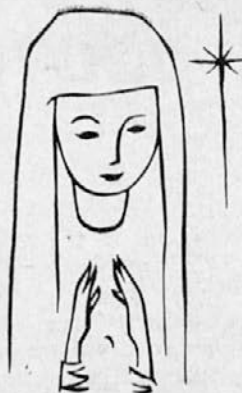
IZSELJENSKA NEDELJA

Pričujoči poziv Prezvzišenega je prišel prepozno za objavo pred adventom, pa bo kar na mestu tudi v božični številki. Saj lahko prenesemo molitev in čustva, kot nam jih pripočajo g. škof, od "izseljenske nedelje" na Božič. — Ur.

V DOMOVINI SMO V ADVENTU obhajali izseljensko nedeljo. Družba sv. Rafaela jo je organizirala. Namen je bil, da eno nedeljo v letu molitve in dobra dela darujemo za svoje rojake, ki so morali oditi za kruhom v tujino in so tam izpostavljeni mnogim nevarnostim v verskem in npravnem oziru.

Zdaj smo mi sami tudi izseljenci nahajamo se v tujini in sami spoznavamo nevarnosti, ki pretijo našemu verskemu in npravnemu življenju. Ker družba sv. Rafaela v domovini ne more tako delovati kot nekdanj, pa mi sami obhajamo na prvo nedeljo v adventu (30. novembra) "svojo" izseljensko nedeljo. Naj bo nedelja povezave v npravnem in nadnpravnem smislu vseh naših izseljencev.

To nedeljo molimo drug za drugega: vsi izseljenci za vse izseljence! Molitev je močna vez med dušami, globoko seže in mnogo pomaga. Molitvena vez gre skozi božje Srce in prinaša milostivost molivecu in vsem, za katere molimo. Kristjani te vezi ne smemo in nočemo zanemarjati ali podcenjevati. V raznih delih sveta, v različnih razmerah živimo, smo malo v stiku med seboj, osebno se večinoma ne poznamo, pa je končno razum-

ljivo, da pozabimo na tisoče svojih rojakov, ki so po svetu in so prav tako kakor mi: slovenski izseljenci. Molitev, vsaj na eno nedeljo opravljena izrecno za vse izseljence, nas zopet opozori, da smo del sorjakov in sotrpinov razpršenih po vsej zemeljski obli.

Molitev drug za drugega je izraz ljubezni do bližnjega, ljubezni med rojaki, člani istega naroda, ki so vsi enako "izseljenci", iz katerega koli razloga so domovino zapustili in so se morda že ustalili v "novi" domovini. Ljubezen, ki more premagati sovraštvo in rešiti ljudstva grozečega pogina, je danes vprav zaradi močnega sovraštva v svetu, tem bolj potrebna, tem bolj nujna. Naj bi se z izseljensko nedeljo ta ljubezen v nas ojačila in razgrela, tako da nikdar ne bo omrznila.

Na izseljensko nedeljo bodimo vsi slovenski izseljenci združeni v molitvi in daritvi vsi za vse.

Škof Gregorij Rožman

SVETI TRIJE KRALJI

Trije Kralji, sveti kralji:
Gašper s konjem v zlati halji,
Miha s slonom v halji beli,
Boltežar pa na kameli
v Betlehem so jezdili
in pred hlev prijezdili.

Prvi se je ves zamaknil,
drugi k jaslim se primaknil,
tretji pa je zadaj čakal,
da bi Jezušček ne plakal,
ko bi videl tretjega,
Boltežarja črnega.

Sveti Jožef mu veleva:
"Kralj, le stopi v sredo hleva;
saj ne bo se zasolzilo
Dete naše, Dete milo:
Ne boji se črnih lic,
črnih se boji — dušič".

Silvin Sardenko.

STARO IN NOVO LETO

Iz. Čitanke.

Staro leto ni nam dalo,
kar nam je obljubovalo,
pa zato na kratko: Preč!
V naših srcih ni ga več.

Novo leto k nam prihaja,
v hudem mrazu se poraja,
a obeta na pomlad
ptičjih pesmi, cvetnih trat.

Da poleti bo, je reklo,
kruh iz žita nam napeklo,
in da nas jesenske dni
s sladkim sadjem pogosti.

Če na zimo se izkaže,
da nam tudi ono laže,
pa še z njim na kratko: Preč!
V naših srcih ni ga več.

VDOVE LOJZKE BOŽIČNI VEČER

Hedviga Stanojkovič

BILA JE ŠE KAR PRIJETNA tista zima v majhnem obdonavskem mestu, ker burja ni preveč pihala, sneg je pa ležal samo na hribovskih in po vinogradih v okolici.

Lojzka se je stiskala s svojimi štirimi kljunčki v pretesnem stanovanju. Dokler je živel mož Francelj, je še nekako šlo. Kot orožnik, državni nameščeneec, je dobival plačo in doklade. V mestu je imel ugled, zato so mu med vojno, ko je bila težava s prehrano, okoliški kmetje radi priskočili na pomoč. Radi so imeli poštenega sina gorenjskih planin in njegovo družinico so ljubili.

Bogat kmet Milan se je na jesen 1944 obrnil na eroznika s prošnjo, naj nekoliko popazi na njegov sadovnjak in mu pomaga izslediti tatu. Vse poletje so izginjale češnje in jagode, zdaj je na vrsti drugo sadje. Tat mora biti izredno prebrisan in sam ga nikakor ne more najti.

Francelj, poštena duša, je svetoval, naj Milan prijavi zadevo naravnost na orožniško postajo, kar je ta tudi storil. Uspeh se je kmalu pokazal, pa kako usodno za Franceljna!

Proti koncu oktobra sem ga zadnjič srečala. Bil je ves zaskrbljen.

"Kako da niste odšli z drugimi vred, Francelj?"

Pokazal mi je, na tri deklice ob sebi in dečka, ki ga je držal v naročju.

"Gospa, ali naj jih pustim ali z njimi bežim? Ne, srce mi ne pusti ne eno ne drugo. Vest mi je čista, nikumur nisem nič žalega storil. Če me pa ubijejo zato, ker sem kot orožnik vršil svojo dolžnost — Bog pomagaj!"

Štiri dni po tem razgovoru ga je zmanjkalo. Pravili so, da se je kljub divjaštvu, ki ga je stresal nad njim oni skrivni tat, zdaj pa naenkrat od nove oblasti nastavljen veljak, še zadnji hip iztrgal iz rok rabljev, se od vrat vrnil v sobo k spečim otročičkom, jih po vrsti poljubil in s povzdgnjenim glasom naročil ženi:

"Lojzka, Bog z vami vsemi, bodi tem črvičkom dobra vzgojiteljica!"

Oba sta vedela: Francelj odhaja za vedno...

Donava tisto zimo ni bila zamrznjena. Zaradi deževja po višjih krajih je tiste tedne ob prelomu jeseni v zimo drla po strugi precej narasla. Morda je slutila, da bo njen tok služil za grob mnogim žrtvam, ki jih je revolucija tam postrelila...

Šlo je že proti božiču, pa so le redki mogli misliti nanj z veseljem in nado. Groza je vladala vsepovsod. Tako tudi v stanovanju vdove Lojzke in njenih štirih kljunčkov. Saj so takoj drugi dan

po odvedbi moža spet prišli in odnesli iz stanovanja sve, kar so mogli doseči: obleko, čevlje, perilo in kar je imelo količkaj vrednosti. Nihče ni pomislil vsaj na otroke...

Že več dni pred božičem sem zbirala kose obleke in nazadnje peciva z namenom, da na sveti večer obiščem Lojzko in njene kljunčke. Rada sem imela njihove plave očke, ki so me spominjale na majske spominčice. Mrak se je počasi spuščal na zemljo, ko sem se bližala samotni hišici. Vstopila sem. Petrolejka je komaj brlela. Razkuštrane glavice so kukale precej plašno izpod obrabljenega posteljnega prekrivača. Spoznale so me in oživele.

"Gospa, mame ni doma, pa je rekla, da se kmalu vrne in bo sama ugasnila luč. Kar počakajte in kakšno lepo povestico nam povejte, saj je sveti večer, je povedala mama. Veste, potic pa ni nič spekla, samo obljubila nam je, da pojde obirat češnje, kadar bodo zrele. Bo kaj zaslužila in potem nam bo spekla tako potico, da bo vsak dobil kar dva kosa. Samo Jožek menda ne, ker nima še zobkov."

Tako so čebljale druga čez drugo. Privila sem luč in jim razgrnila kar po postelji iz svoje košare peciva in bonbonov, na mizo sem položila veliko štruco-pletenco in potice in klobčič volne, da bi jim mati kaj napletla iz nje. Potem smo imeli tako lep božični večer, da se ga spet in spet z veseljem spominjam.

Sedela sem z njimi v pozen večer in jim pripovedovala povestice o Trnuljčici, ženi sneženi, Rdeči kapi in požrešnem volku, pa seveda tudi o malem Jezuščku v jaslicah. Večer nam je potekal v prijetni domačnosti, le razdrta omara v kotu je motila ljubkost v sobi, ko je tako čudno zijala v nas samo s polovico vrat in namesto predala v njej je zevala pošastna praznina. Punčke so pravile, da jih je strah omare, pa je mama morala porabiti les za kurjavo. Počasi smo pozabile na omaro in živele le očarljivosti ljubkega večera. Ostala sem pri njih, dokler jih ni premogel spanec in moje povestice so utihnile. Odvila sem luč in tiho odšla.

A vdova Lojzka in njen sveti večer?

Tiste dni pred božičem je Donava upadala in psi so začeli raznašati kosti in napol gnile kose mesa postreljenih žrtev. Lojzka je našla truplo svojega Franceljna. Nagrebla je peska in mu našla grob. Psi so ga razkopali, zato je naslednji večer ponovila "pogreb" — z enakim uspehom. Končno se je odločila za nekaj večjega. Sosedo Milevo je naprosila, naj ji pomaga. Naneslo je, da se je moralo zgoditi prav na sveti večer...

Odnegli sta predal iz omare in odtrgali polovico vrat. Truplo je bilo brez rok, nog nista mogli stlačiti v predal, visele so čez. Z vrati sta pokrili "rakev", jo zavili v slamo, za silo povežali in boječe odpeljali na vaško pokopališče. Izkopali sta plitvo jamo, položili vanjo Franceljna in nametali zemlje...

To je bil torej božični večer vdove Lojzke. Zaradi pokopa je tvegala v tistih dneh revolucije življenje, toda njen mož se je je končno le spočil v blagoslovljeni zemlji na neznatnem obdobjemskem pokopališču, čeprav daleč daleč od Ponče, Vršiča in ljubljene Podkorena, kjer mu je nekoč tekla zibelka. V tej zavesti Lojzka vsak sveti večer z olajšanim srcem poje z angeli božični refren:

"Slava Bogu na višavah in mir na zemlji ljudem!"

NAŠ TABOR

SLOVENIJA IMA LEPO ŠTEVILO Taborov, ki so ostali izza časa turških navalov. Mnogi od njih so v bližnji okolici zelo priljubljene, širši javnosti pa manj znani. Eden takih je naš Tabor v župniji Podbrezje na Gorenjskem. Ves tržiški kot je zaljubljen vanj, da svojih faranov niti ne omeji. Več ali manj vsako nedeljo sem v svoji otroški dobi preživel na Taboru. Pozimi san-kanje, poleti otroške igre. Za oboje bil Tabor nad vse pripraven.

Naš Tabor je holmec, ki se dviga iznad ravnice kakor bradavica na gladki dlani. Obdan je s starim zidom. Na vrhu stoji starodavna cerkva Matere božje. Spominjam se napisa na glavnem oltarju: Renov. 1672. Takrat so ga torej prenovili. Ob oltarju je polno zahvalnih slik z napisom vse nad sto let stare.

Ob cerkvi je le ena hiša — mežnarija. V zid okoli Tabora so vdelane kapelice križevega pota. Vsako nedeljsko popoldne so matere z otroci romale od postaje do postaje — za otroke vse predolga pot... Svoj čas je bil pod zidom vseokoli jarek, napolnjen z vodo. Na vzhodni strani je še ohranjen in tudi voda je v njem, za to skrbi živ studenec, ki ondi izvira.

Holmec krasijo lepo rastoče smreke, kakor kaže slika. Meni se zdi to nad vse primerno. Ne-koč me je pa vprašal avstralski univerzitetni študent, če mu lahko pokažem kako sliko domačega kraja. Pokazal sem mu sliko Tabora. Gleda, gleda, obrača sliko, razmišlja. Ko le ne da besede od sebe, ga vprašam, kako mu je všeč. Za odgovor dobim:

"Predstavljam si na sliki avstralske evkapiete namesto smrek. Smreke kazijo lepoto arhitekture, ker so ekstremno sistematične. Sistematičnosti

ne trpim. Evkalipti okoli cerkve bi bili res nekaj lepega."

Taka je torej sodba Avstralca. Gorje Sloveniji in njenim goram, ki jim pobočja krijejo "sistematične" smreke!

Naš Tabor je zašel v literaturo in tudi drugače se je kulturno udejstvoval. Karel Mauser ga dobro pozna. Povest SIN MRTVEGA se dogaja v vasi tik pod Taborom. Tudi Silvo v povesti LJUDJE POD BIČEM pogosto najdemo na Taboru v senci košatih smrek. Tudi Mimica Konič vedno najde kak kotichek v svojem delu, kamor vtakne Tabor.

Omembe vredno je, da ima Tabor nekaj, česar ne najdete zlepa kje drugje: naraven oder! V naši fari je bilo dosti študentov, na počitnice so pa prihajali tudi od drugod. V letih pred vojno so na zadnjo nedeljo za slovo od počitnic prirejali gledališke igre na prostem. Prvo leto so igrali izgubljenega sina. Glavno vlogo je imel jurist Franci, ki je po odru preganjal pet živih prašičev. Naslednje leto so igrali Jurija Kozjaka. Čež oder je šlo pred očmi gledalcev pet ali šest parov konj. Pa napravite kaj takega v Melbourneu ali Sydneyu!

Tretje leto so igrali resno igro Slehernik. Navzočne je globoko pretresla. Posebno mogočen prizor je bil, ko so se iz stolpa oglasili resnični zvonovi... Spet nekaj, kar se v dvorani ne da napraviti.

Mnogo teh igralcev je pobrala vojna. Druge je požrla tujina, tretji so morda še doma. Če bi te vrstice slučajno priromale do kakega igralca na Taboru, naj mu velja lep pozdrav. —**Jože Maček.**

Zvezda Jih Je Vodila

(Odlomek iz povesti Ben-Hur)

V BETLEHEMU SE JE NA VZHODU nad gorami že svitalo, v dolini je bila še noč. Čuvaj na strehi starega hana, prenočišča, je prisluškoval prvim slišnim glasovom, ki je z njimi prebujajoče se življenje pozdravljalo zoro.

Zdajci se je začela pomikati luč preko gore proti njegovi hiši. Mislil je, da nekdo prihaja s plamenico. Nato je domneval, da je izpodnebnik. Sijaj je naraščal in se slednjič spremenil v zvezdo. Silno prestrašen je zakričal, da so vsi prenočevalci v ograjenem prostoru pohiteli na streho.

Prikazen je prihajala vedno bliže. Skale, drevesa in pot, vse je bilo razsvetljeno, kot da se je zabliskalo. Luč je bila tako močna, da je jemala vid. Bojazljivejši od gledalcev so popadali in molili, zakrivaje si obraz z rokami. Najpogumnejšim so se šibila kolena. Zaslajali so si oči in se le kdaj pa kdaj strahoma ozrli kvišku.

Zvezda je stala mirno nad hišo nasproti votlini, ki se je v njej rodil Krist.

Vprav, ko je bil prizor največičastnejši, so dospeli trije modri na vrh griča, stopili s kamel in želeli, da jih pustijo v han. Ko je čuvaj toliko obvladal strah, da jih je opazil, je odrinil zapaha in odprl vrata. VV nenaravni luči so bile kamele podobne pošastim. Z obrazov in iz vedenja treh gostov se je odražala taka gorečnost in zamaknjenost, da je čuvaja, neglede na tujo zunanost neznanec, prevzel še večji strah in groza. Opetekel se je nazaj in dolgo ni mogel odgovoriti na vprašanje.

“Ali je to Betlehem na Judovskem?”

Pristopil je drugi. Ko ga je čuvaj zagledal, se je opogumil.

“Ne, to je samo han, prenočišče. Mesto leži malo dalje tam.”

“Ali se je rodilo nedavno tu neko dete?”

Ljudje so se začudili in se spogledali. Vendar jih je nekaj odvrnilo: “Da, da!”

“Pokažite nam pot k njemu!” je velel Grk nestrpn.

“Pokažite nam pot k njemu!” je zavpil tudi Baltazar iz Egipta, ki je bil sicer tako resen. “Videli smo namreč njegovo vzezdo, prav tisto, ki jo vidite nad ono hišo, pa smo ga prišli molit!”

Indijec je sklenil roke in vzkljknil: “Bog v resnici živi. Hitimo, hitimo! Našli smo Odrešenika. Blagoslovljeni smo bolj kot vsi drugi ljudje.”

Domačini, ki so bili na strehi, so zlezli dol in šli za tujci proti votlini. Videč, da zvezda še gori nad votlino, četudi ne več tako svetlo, se jih je nekaj v strahu vrnilo. Toda večina je šla naprej. Ko so se tujci bližali hiši, se je žareči krog dvignil više, a ko so bili že pri vratih, je zvezda nad

njimi počasi bledela. Ko so stopili v votlino, se je izgubila izpred oči.

Vsi so videli, kaj se je zgodilo, in so bili prepričani, da je med zvezdo in tujci neka notranja zveza, ki je objemela tudi vsaj še nekatere stanovalce v votlini. Ko so se vrata odprla, so se ljudje zgnatli v hišo.

Svetilka je dovolj razsvetljevala notranjščino, da so mogli tujci poiskati z očmi mater in dete, ki ji je bedelo v naročju.

“Je to tvoje dete?” je vprašal Baltazar Marijo.

In ta, ki je skrbno premišljevala in ohranila v srcu vse, kar se je tikalo njenega otroka, je dvignila Dete proti luči in rekla:

“Da, to je moj sin.”

Modri so se zgrudili na kolena in ga molili.

Videli so, da je otrok prav tak, kakršni so drugi otroci. Ne svetniškega sijaja ne zemeljske krone ni imel okoli glave. Ustnice se mu niso odprle, da bi spregovoril. Nikakega znaka, da je slišal njihove radostne vzklike, molitve in hvale, ni dal, temveč je kot vsak otrok rajši gledal v plamen svetilke.

Čež čas so vstali, se vrnili h kamelam in prinesli zlata, kadila in mire. Položili so svoje darove pred Dete.

To je bil torej Zveličar, ki so ga prišli tako od daleč iskat.

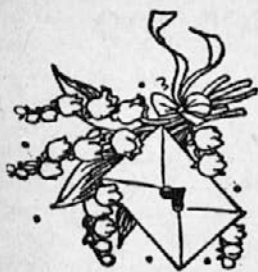
Molili so ga brez najmanjšega dvoma v srcu. Zakaj?

Njihova vernost je koreninila v znamenjih, ki jih je bil poslal Tisti, ki ga tudi mi priznavamo za svojega Očeta. Modri so pripadali tistim vernikom, ki so jim Njegove obljube povsem zadostovale in niso prav nič spraševali o potih izpolnitve. Malo jih je bilo, ki so gledali znamenja in slišali izpolnitev obljub: Mati in Jožef, pastirji in trije Modri, toda so enako verovali. To se pravi: V tem času božjega načrta za odrešitev je bil Bog vse — in Dete pač samo dete.

Toda poglej v budočnost, ljubi bralec! Prišel bo čas, ko bodo vsa znamenja in vsa razodetja izhajala iz Sina. Blaženi tisti, ki bodo tedaj Vanj verovali!

Pričakujmo tistih dni!

PISMO

IZ

“ŠPANSKE VASI”

Zora Uljanič, S.A.

NEKOČ, NAM JE PISAL P. UREDNIK, da ni mogel najti na mapi našega kraja, zato mu je dal ime “Španska vas.” Avstralci mu pravijo: Leigh Creek. Smo 365 milj od Adelaide, Kdor bi torej prehodil miljo na dan, bi bil iz Adelaide pri nas v enem letu. Iz Melbourn ali celo Sydneya bi pa moral že precej hitreje stopati...

Pošiljam ta dopis v MISLI zato, ker smo pred kratkim doživeli nekaj izredno prijetnega, pa bi rada še drugim povedala. Bilo je na večer 19. nov., ko se ustavi dve hiši od nas tuj avto. Gledali smo za njim in ugibali, kdo bi bil. Še bolj smo ugibali, ko stopi iz avta duhovnik in se obrne proti naši hiši. Naši otroci že nekoliko razumejo angleški in so takoj razumeli, ko jih je vprašal, če vejo, kje stanuje družina Uljanič... Seveda so vedeli, potem so kar zazijali, ko jih gospod nagovori po domače. To sem tudi jaz slišala in brž pristopila. Mislite si, rojaki, kako sem bila iznenadena, ko sem se zavedela, da nas je obiskal — p. Bazilij...

Blagi mož je torej našel — Špansko vas! Je prav majhno rudniško mesto čisto na jugu. Ne bi se začudila nad obiskom, da smo kje blizu kakega središča, ali v tej samoti... Tu je poleg nas samo še ena slovenska družina, pač pa 7 hrvatskih, ki so nam zelo dobre in so bile obiska enako vesele kot mi. Ob našem prihodu v ta kraj so nam šli Hrvatje zelo na roke, brez njihove pomoči bi se težko težko udomačili, ko je vse naokoli sama pustinja. Toda pravo domačnost nam je prinesel še obisk p. Bazilija.

Pater je bil seveda utrujen od tako dolge vožnje, vendar je ostal pozno v noč in nam predvajal slovenske plošče in zanimive slike nam je pokazal s svojim filmskim aparatom. Ne morete si misliti, rojaki, kaj je ta večer pomenil za nas v tej pustinji.

Že ko dobivam slovenski list in berem, kako se imate drugod, kako se shajate v domovih, imate društva itd., mi skoraj vedno gre na jok v občutju osamelosti. Zdaj smo pa celo videli na slikah nekaj takih prizorov, ki vzbujajo hrepenenje po kraju, kjer so velike slovenske skupnosti.

Razmišljam, če rojaki in rojakinje v Melbournu, Adelaidi, Sydneyu in po drugih večjih znate ceniti, kar imate. Bojim se, da ne. Ne zavedate

se, tako se mi zdi, kako lepo vam je, ko lahko greste kakšno nedeljo k slovenski službi božji, na slovensko romanje, v društvo, na zabavo... Kdor ne zna ceniti teh reči, naj pride v pustinjo za nekaj časa, tedaj bo šele vedel, kaj vse to pomeni. Ko se bo vrnil “med ljudi”, bo znal drugače ceniti.

Polagam vam na srce, rojaki, premislite, kaj imate, in ne bojte se žrtev za skupnost, kjerkoli je mogoča. Nobenemu ne privoščim, da bi moral iti v pustinjo, kar tam, kjer ste, premislite vse to. Prišlo vam bo do zavesti, da z majhno požrtvovalnostjo in skupnim delom lahko veliko koristite ne samo sebi, ampak tudi bližnjemu, posebno rojakom, ki niso tako srečni kot vi, ne nazadnje onim, ki še čakajo po taboriških...

Zdaj pa vsem prav vesele božične praznike, p. Baziliju pa prisrčna hvala za neprecenljiv obisk, ki ga ne bomo nikoli pozabili. Ne da se povedati, s kakšnimi čustvi smo gledali za njim, ko je njegov avto zdrknul po cesti in ga kmalu nismo mogli več videti... Ali smem za zaključek zapisati: Na skorajšnje svidenje!?

*

KNJIGE DOBITE PRI “MISLIH”

VEČNOST IN ČAS. £ 1-0-0

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH. £ 1-0-0

Poročilo o tej knjigi v pričujoči številki pripevala Pavla Miladinovič.

JERČEVI GALJOTI £ 1-0-0

Močna domača povest izpod peresa Karla Mauserja.

S O C I O L O G I J A. 3 zvezki po £ 1-0-0

Odlično delo dr. Ahčina, že pogosto priporočeno.

SVETE PESMICE £ 1-0-0

Zbirka cerkvenih pesmi z notami, uredil Vinko Vodopivec.

Ksaver Meško: IZBRANO DELO, III. £ 1-10-0

KOLENDAR AVE MARIA za 1959. 10 šil.

Prepa knjiga iz Amerike.

NA BOŽJI DLANI £ 1-0-0

Najnovejši roman odličnega pisatelja Slovenskih goric Stanka Kocipra.

M E D D O B J E IV. knjiga, 1-2. £ 1-0-0

Pravkar izšla v Argentini. Zelo bogata pestra vsebina.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. £ 1-0-0

Moderen roman Zorka Šimčiča. Nov način pripovedovanja.

MOHORSKE ZA NOVO LETO £ 1-0-0

Knjižni dar kakih 5 knjig. G. dr. Mikula sprejema naročila.

Tudi o Tem Se Svobodno Pomenimo

DVOJE PISEM O "DELIKATNIH" zadevah je prišlo na uredništvo ob času slavnostnih dni novega papeža.

Prvo se glasi:

"Berem prelepo knjigo dr. Odarja: VEČNOST IN ČAS, pa vidim, da ni nič napačnega, če katoliški laiki razmišljamo o cerkvenih zadevah in včasih ne prikramamo vsemu, kar slišimo in vidimo. Zato bom zapisala, da me odbija ta ogromni sijaj in bogate slavnosti, ki se vrše v Rimu ob pogrebu mrtvega papeža, pa ob volitvah in kronanju novega. Kristus je bil vendar tako silno ubog... Brez zamere! — Pa."

Drugo pismo se glasi:

"Pričakoval sem, da se bo novi papež odpovedal slovesnemu kronanju z vsem zunanjim sijajem v tem času, ko toliko trpi "molčeča Cerkev" in dva kardinala nista smela v Rim. Ali bi ne bila nad vse lepa gesta, če bi papež izjavil, da iz simpatije do Cerkve v verigah noče nobenih sijajnih prireditvev in bi Rim žaloval namesto da se obdaja s takim sijajem? Iz prvih poročil o novem papežu sem kar pričakoval nekaj takega, pa sem bil kmalu razočaran. Kaj pravite pri MISLIH? — Mir Ko."

Praden kaj več rečem na teh dvoje pisem, naj navedem, kar sem bral nedavno v Amerikanskem Slovencu, ki izhaja v Clevelandu:

Apostolska preprostost škofa in duhovnikov

Pismo iz domovine poroča o birmi, ki je bila nekje na Štajerskem: "Včasih je bilo to združeno z velikim pompom. Danes vse take stvari odpadejo. Pa je treba priznati, da je s tem ono notranje, duhovno in bistveno stopilo bolj v ospredje in pridobilo na veljavi. Srednji vek in barok v kulturi in v družbenih odnosih je imel tudi na Cerkev preveč vpliva, da so se naši predniki obdali s prevelikim bliščem. Takrat to ni bilo nič posebnega in hudega, danes pa bi bilo to neskladje s časom. Apostolska preprostost škofa in duhovnikov pridobiva duše. V naših naporih za Boga in vero verniki bolj neposredno doživljajo nadnaravni in duhovni svet." — Tako vidimo, da tudi iz zla božja previdnost ustvarja dobro. Po viharju revolucije se je v domovini tudi v Cerkvi marsikaj prečistilo, poglobilo, poduhovilo. Birma je danes bolj zakrament kot je bila včasih, ker je veliko zunanjega, veliko navlake odpadlo.

★

Gornji člančič nam dokazuje, da se tudi drugod bavijo s takim razmišljanjem. Ne samo razmišljajo, tudi zapišejo in celo tiskajo. To je prvo, kar se mi zdi vredno poudariti. Naša dopisnika nista osamljena.

Ustavimo se zdaj ob ugotovitvi člančiča: "... tudi iz zla božja previdnost ustvarja dobro". In zdaj lahko rečemo: Če je zunanji sijaj na primer ob kronanju novega papeža zlo, vedimo, da božja previdnost iz njega ustvarja dobro. Saj je bilo dosti papežev, ki so se dali s podobnim sijajem kronati, pa so bili ali postali — svetniki! Pustili so ves sijaj in blišč v čast božjo, ne v svojo — in vse je bilo prav. Niso pozabili na ubogega Kristusa, pa tudi ne na njegove besede: Uboge boste imeli vedno pri sebi, mene pa ne vedno...

Vendar mi ne pride na misel, da bi zdaj zaključil in rekel: V gornjih vrsticah je ves odgovor.

Prepričan sem, da tudi papežem v Rimu prihajajo take misli kot jih imamo preprosti katoliki (da drugih ne omenim) po širnem svetu. Toda zavedajo se, da je treba računati z okoliščinami, z ljudmi, s časi in kraji. Vsako zlo ali "zlo" se ne da odpraviti kar z enim mahom.

Pismo iz domovine krasno uvideva in pove, kako je bilo in kako je. Lahko si mislimo, da je v prejšnjih časih marsikak škof na tihem obžaloval, da je bilo ob birmah toliko "zunanje navlake". Toda če bi bil skušal z enim zamahom stvari preurediti, bi mu ljudje zamerili, češ da je diktator. Viseli so na "zunanostih" in v njih videli lepoto slovesnosti, z njimi so dajali duška notranjemu veselju nad verskim slavjem. Taka je bila tradicija, ta se pa da odpraviti ali zboljšati z razvojem, težko z diktiranjem. Okoliščine so nanesle, da so ljudje za spremembo — dozoreli.

Ni nujno, da zunanji blišč odvrča od notranjega duhovnega sveta. Na žalost je pa človeška narava taka, da kaj rada pri slovesnostih išče svojo čast poleg božje, ali pa celo pozablja na božjo. V Finžgarjevi **POD SVOBODNIM SONCEM** se bere, da je Justinijan zidal veličastno cerkev sv. Modrosti sebi, ne Bogu. Menda pa nihče še ni očital rimskim papežem, da niso zidali bazilike sv. Petra v božjo čast...

Tradicija je močna gospodarica. Tradicija je uvedla sijaj okoli papežev in ves ta zunanji blišč. Nekdaj se je zdel ljudem nujno potreben. Uvedli so ga in ostal je. Dandanes bi kar čedno shajali brez njega, papeži sami in verniki z njimi. Ne bom pa trdil, da bi ga nekateri kardinali ali celo kaki rimski monsignorji nič ne pogrešali... Tudi rimsko ljudstvo, ki toliko uživa ob njem, bi ga brez dvoma silno pogrešalo. Kajšele stotine dopisnikov ali reporterjev, ki se mude v Rimu ob takih priložnostih in polnijo s poročili o "sijaju" Rima časopisje po vsem svetu.

Vatikan prepušča stvari razvoju, noče s silo razdirati tradicije. Marsikaj je tudi okoli papežev že drugače kot je bilo včasih, bolj demokratično,

bolj domače, bolj preprosto. Razvoj pojde nujno po tej poti naprej. Vse te reči so "človeški element" v Cerkv, ne samo papež, tudi sam Bog razume človeka in — prizanaša. Prizanašajmo tudi mi!

Končno: Nič ne rečem, bila bi lepa "gesta", če bi zavoljo katoličanov za "zastorom" Janez XXIII. opustil slovensko kronanje. Lahko si pa mislimo, da bi velik del človeštva videl v takem početju — politiko... Kdo more reči, koliko bi taka "gesta" molčeči Cerkv koristila? Morda bi, morda celo škodovala.

O, da, le razmišljajmo take in podobne reči. Je kar vredno. Tudi vso pravico imamo. Čuvajmo se pa pri svojem razmišljanju — enostranosti!

Ur.

PO ŠTIRINAJSTIH LETIH...

...Leta 1945 je v Trstu izšla "Čitanka za ljudske žole v Slovenskem Primorju." V njej beremo dokaj čudnega. Kaj vse je takrat imelo veljavo, vetrovi tega kratkega časa so pa zapihali po svoje. Bereš, se smehljaš in si misliš: Tako mine...

Jože Visarijnovič-Stalin

Stalin je bil najzvestejši Leninov sodelavec. Kakor Lenina so preganjali tudi njega, ker se je boril za pravico in lepše življenje delavcev in kmetov. Zato so ga kmetje tako ljubili, da so ga kljub nevarnostim skrivali pred sovražnimi carskimi oblastmi. Ko je umrl njegov veliki učitelj Lenin, je prevzel vodstvo mlade države Sovjetske zveze. Vse svoje moči je posvetil sreči delovnega ljudstva. Zgradil je državne tovarne in dal vsem delom. V Rusiji ni več izkoriščevalcev. Kmetje skupno obdelujejo zemljo, pomagajo drug drugemu in žive srečno življenje. Nič več ni brezposelnosti in nihče ne strada. Za lenuhe pa tam ni prostora, kajti: "Kdor ne dela, naj ne je!" Sovjetski narodi se ne sovražijo med seboj. Za vse skrbi Stalin kot za lastne otroke in zato ga tudi vsi sovjetski državljani ljubijo kot svojega očeta.

Sovjetska zveza je bila dežela sreče, dokler je niso napadli Nemci, ki so morili žene in otroke ter uničevali mesta. A Rdeča Armada je pod Stalinovim vodstvom švabe pregnala s sovjetske zemlje. Pomagala je naši vojski, da so bili tudi z naše svete zemlje pregnani zločinci. Zato smo hvaležni Stalinu in njegovi vojski, ki se je borila tudi za našo svobodo.

Ali zdaj veste, zakaj 20. decembra tudi Jugoslovani slovesno praznujemo rojstni dan maršala Stalina z enako ljubeznijo kot sovjetski narodi?

SVETI VEČER

PRI NAS JE SVETI VEČER DOMA,
ČETUDI NI ZUNAJ ŠE NIČ SNEGA,
ČETUDI NI ZUNAJ NIČ LEDU.

VELIKO NABEREMO SI MAHU
IN SMREKOVH VEJ, DA BOŽIČNO DIŠE.
PO HRIBČKU ZELENEM PA KOT IZ SRCA
DO JASLIC PELJE SVETLA STEZA:

PO NJEJ LJUBEZEN DO JEZUSA GRE.

Vital Vodušek.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

DRAGI MOJI OTROCI, DANES VAM moram nekaj napisati za božično številko MISLI. Kaj naj napišem? Najbolje bo, da vam povem, kako smo včasih v slovenski domovini brali v šolskih čitankah o lepoti božičnih praznikov. Takole:

Jaslice

O božiču imajo otroci največje veselje, ko pomagajo očku postaviti jaslice. Mahu naberejo ali nakupijo in pastirce in ovčice izstrižejo, očka pa naredi na deski iz mahu hrib, pod hribom pa iz lubja betlehemski hlev. Mama je vesela, da so vsi tako zaverovani v jaslice, je vsaj pri njenem delu ne motijo. Ali ko so jaslice postavljene, jih pride tudi ona pogledat in jih občuduje, ker so tako naizrečeno lepe.

V hlevčku so Marija, Jezušček, sveti Jožef pa osliček in voliček. Smreke in palme se sklanjajo nad razdrapano in s snegom pokrito streho hlevčka. Po stezicah hite pastirčki k Jezuščku. Ovčice se pasejo po zeleni planinici, vrh planine pa stoji slavno mesto Betlehem, obdano z močnim zidom. Nad hlevčkom pa sije zvezda repatica in angelci oznanjajo z višave mir ljudem na zemlji. Vse je natanko tako kot tisto noč, ko se je Jezušček rodil.

Zdaj je treba še dejati jaslice tja, kjer imajo vsako leto svoj prostor, pripraviti lučke ter postaviti smeti od dela, zakaj na praznik mora biti vse čisto in lepo pri hiši. Ker je mama že spekla potice in storila vse drugo, kar je za praznik treba, je za sveti večer že vse pripravljeno. V mraku pustimo delo, da ne onečastimo tega večera.

Božič je tih in svet praznik.

x

Vidite, otroci moji, tako smo v Sloveniji delali jaslice. Morebiti bo kaj podobnega tudi pri vas, čeprav ste v Avstraliji. Najbrž jaslic ne boste sami delali, kupili jih boste in postavili pod božično drevesce. Tudi to je lepo, tudi take jaslice znajo povedati, kako je prišel Jezušček na svet božični večer.

Zdaj pa vsem prav iskren pozdrav in veliko mero Jezuščkovega blagoslova za božič!

P. BAZILIJ TIPKA

★ No, pa spet malo pokramljajmo. Bolj na kratko bomo naredili, saj je že prepozno za kaj dolgega, pa sem bil zadnje tri tedne zdoma. Precej izdelana sva se vrnila z mojim zveštim "konjičkom". In nad 2,000 novih milj sva si naložila. Številka hitro raste...

★ Na tretjo nedeljo v novembru smo imeli prvo slovensko službo božjo v Nangwarry, S.A. Kar čedna slovenska naselbina se je nabrala v ondotnih državnih gozdovih. Navadno jih obiščem na poti v Adelaido ali na povratku od tam. Maševal sem jim pa to pot prvič. Zapeti so se bali, pa prihodnjič bodo že bolj korajžni. Proti večeru smo se zbrali pri Hrvatovih in imeli prav lep sestanek. Daleč v samotni, so, sredi hoste, vendar kar zadovoljni.

★ Tudi v Morwellu (Gipsland) smo imeli prvičkrat sv. mašo in sicer na peto nedeljo v novembru. Hvala Bogu, je rekla Voukova mama, "ne bo treba napraviti sto milj za božično spoved!" S škofom v Sale sem ne domenil, da pridem v njegovo škofijo odslej vsako tretjo nedeljo v mesecu. Na svidenje, rojaki!

★ V pričujočem poročilu moram na žalost navesti tudi kar tri smrtne primere. V Melbournu smo pokopali mlado ženo Zofijo Furlani, r. Milič. Doma je bila z Repentabra. Poročena je bila komaj leto dni. Leukemija jo je spravila v prerani grob. Na smrt se je lepo po krščansko pripravila. Počiva na keilorskem pokopališču. Možu iskreno sožalje.

★ Na poti v Adelaido sem se ustavil pri Žakljevih v Aldgate. Začudil sem se, ko sem mater našel v črnem. In sem zvedel: "Ata smo izgubili...". Bil je še krepak mož rajni Aleksander pri 53 letih, doma iz žirovskih hribov. Do zadnjega se je kar dobro počutil. Dne 5. novembra mu je proti večeru nenadoma odpovedalo srce in so našli nezavestnega na poti proti sosedu. Pokopali so ga 7. novembra. Očetu velike družine — 9 otrok — božji mir, z žalujočimi pa iskreno sočutje.

★ Pred odhodom v Adelaido sem iz Bonegille pripeljal mladi par Franceta in Angelo Zupančič. Menili smo se tudi o skorajšnjem krstu, verjetno kar brž po mojem povratku. Res je med mojo odstopnostjo prišla na svet mala Marija, pa kmalu spet odšla — med angelčke. Privoščimo ji, čeprav staršem ni ustregla.

★ Krsti. V Newportu dva. Suzano sta dobila Herman Jakšetič in Emilija, r. Rutar, Marijo pa Marij Jakšetič in Marija, r. Jakšetič. V Malvernu smo krstili Antona Edvarda, prvorojenčka družine Antona Novak in Alojzije r. Pelc. V stolnici

je jokala pri krstu Helena Margareta iz družine Ludvika Mezgec in Bože r. Gorec. V West Footscrayu je krstna voda oblila Sonjo Ano, hčerko družine Ivana Trebše in Afre, r. Ferfolja. (Moj ministrant Viktor ji je stric in boter!) V cerkvi sv. Brigite v North Footscrayu so prinesli h krstu Ireno iz novodošle družine Amona in Julijane, r. Gruden. Hedvika je pa božji dar družinici Martina Krajnc in Marije, r. Majetič. Krščevali smo tudi v Altoni. Družina Josipa Goričanca in Francike, r. Jambrošič je dobila Joška. To je bil moj stoti krst v Avstraliji. Deček! Po tako dolgi vrsti punčk!

★ Krsti drugod. V Adelaidi: Ignac Ahlin in Loti, r. Plauz sta dobila in dala krstiti Francka. Pri Drakslerjevih so krstili Romančka, pri Žakljevih ml. Poldeta. —

★ Poroke. V Brunswicku: Aldo Caharija in Valentina Vesnaver, oba sta doma v Slov. Primorju; v Elsternwicku: Ivan Koroša in Hermina Grebenšek; v Ascot Vale: Franc Grilj in Pavlina Šenkinc; v Melbournu: Marija Vuzem in Ludvik Mocička, Čeh; v Cann River: Janez Krušec in Francka Vidovič; v Whyalli, S.A. Milan Lukač in Ivanka Rener; v Adelaidi: Ludvik Bergoč in Marija Ladič. Vsem mladim parom obilo sreče na novo pot!

★ Nekoč sem pri neki družini pobaral, če gredo kaj v cerkev. Mož se je smejal: "Pri nas kar žena opravi za oba. Ženska podpira itak tri vogle pri hiši. Zastopa me tudi pri mašah." Rekel sem mu: "No, prav. Bo pač tudi po smrti žena zastopala vas in družino v nebesih. Vi pa — ?" Ko sva se spet videla malo pozneje, mi je rekel: "Bom pa res spet sam začel hoditi k maši. Bo le boljše, da se ne dam ženi zastopati v nebesih..." Smejala sva se in — pokimala.

★ NAŠ BOŽIČNI SPORED:

St. Albans: Spovedovanje v soboto 20. dec. ob 7:30 zvečer; pete litanije v nedeljo po božiču ob 5. pop.

Ballarat: Spovedovanje v ponedeljek 22. zvečer od 7. dalje v katedrali.

Geelong: Spovedovanje v torek 23. od 7. dalje v Bell Parku.

Melbourne: Spovedovanje v St. Francis cerkvi v sredo 24. od 4. — 6. in 7. — 8. (druga spovednica na levi);

na sveti večer od 10. — 12. (in spet po polnočnici) v cerkvi St. Louis, Burnley (polnočnica botočno ob čaš!); nato bo še ena sv. maša; v St. Francis cerkvi spet v soboto 27. od 7. — 8. zvečer, enako na Silvestrov večer.

Adelaide: Spovedovanje na božični dan 25. od 2. — 4. pop., Hindmarsh; ob 4. istotam božična sv. maša.

Vsem voščim obilico božičnega blagoslova!

Pismo iz Rima

Mlad slovenski duhovnik iz nadškofije Toronto, Canada, nadaljuje študije na visokih šolah v Rimu. Ker je njegov nadškof, McQuigan, tudi kardinal, je bil seveda za volitev novega papeža v Rimu in je tudi temu duhovniku omogočil, da je prav od blizu opazoval dogodke ob pogrebu prejšnjega in volitvah novega papeža. Poslal nam je zanimivo poročilo, ki je pa predolgo za eno številko našega lista.

PAPEŽ PIJ XII.

VEČKRAT SEM GA VIDEL. Prvič je bilo v Castel Gandolfu v poletnem času. Bila nas je velika množica in se nam je pokazal na balkonu. Ko sem ga zagledal, se mi je zdel že star znanec. Njegove fotografije ga dobro zadenejo. Vendar se mi je zdel v obraz bolj postaran kot ga kažejo slike.

Množica se je razvnela in ga pozdravljala z velikim navdušenjem. Ne vem zakaj, mene se vznemirjenje ni prijelo. Tudi papež sam mi je ostal daleč. Sem menda preveč pričakoval, ker je bilo prvič. V mislih sem si ga bil predstavljal kot nekoga, ki že na prvi pogled osvoji človeka s silo svoje mogočne osebnosti. Počasi sem uvidel, da njegova moč ni v "kraljevskih" zunanjih nastopih.

Drugič sem bil pri sprejemu med študenti zavračanja Angelika. Spet sem bil bolj razočaran kot ne. Jeziti sem se moral na Italijane in Špance, ki so na vse pretege rinili v prve vrste. Ostal sem v ozadju, ker nisem hotel uporabljati komolcev, in od tam poslušal papežev govor. Bil je v klasični latinščini s pol kilometra dolgimi stavki. Meni pa takrat niti cerkvena latinščina še ni kaj gladko tekla — odšel sem brez posebnega navdušenja.

Letos v januarju je bilo drugače. Papež je sprejel kakih 70 študentov iz kolegija Capranica, kjer stanujemo Kanadčani. To je bila "privatna" avdiencia. To pot se je prijelo tudi mene. Papežev govor je bil tako očetovski, naraven, intimen, da je domačnost kar dihalo iz njega. Govoril nam je o potrebi globokega duhovnega življenja, brez katerega nismo nič. Nobena beseda ni bila ponarejena, vsaka pristrčna, iskrena, naravnost iz srca. Da ni sam živel in doživljal, o čemer je govoril. bi moglo prihajati iz njega tako kot je.

Zadnjič sem ga videl — živega — v baziliki sv. Petra. Od te avdiencie mi je najbolj ostal v spominu njegov odhod. Ko so ga nesli skozi množico, so ljudje dvigali otroke, da bi papežu segli v roko. Enega je zgrešil in videl, kako je bil otrok razočaran. Takoj je ustavil nosače in jim velel iti nekoliko nazaj, da sta se z otrokom pravilno "rokovala".

Mrtvega sem si ogledal pri sv. Petru pred

pogrebom in — po njem! Preveč so ga balzamirali. Obraz mu je bil gladek kot iz voska. Vse tiste gube in gubice, ki so mu v življenju dajale svojski izraz, so bile zabrisane. Nobene privlačnosti ni bilo več v njegovih potezah.

Pobreb kot je bil, Amerikancu ali Kanadčanu ni mogel ugajati — v kolikor pač pogreb sploh more komu ugajati. V Ameriki se zgodi vse brez razbijanja in ropota, gladko, tiho, brezhibno, žebļev in kladiva ni. Z vijaki pritrdijo pokrov na krsto. Pri papeževem pogrebu je bilo dosti razbijanja. Pa se mi zdi, da je boljše tako. Smrt je smrt, pa jo še tako olepšavaj, pogreb ni oderska predstava...

Ko so dvignili truplo Pija XII. in ga polagali v krsto, mi je bilo, kakor da mi pokopavajo očeta. Cerkev s papežem igra v življenju katoličana večjo vlogo kot se sam zaveda, pa naj bo dober ali slab. Kaj vse je Cerkev doživela pod Pijem XII. in mi z njo! Nehote nosimo s Poglavarjem vred s seboj vse tiste brazgotine.

Novica o spreobrnitvi maršala Montgomeryja, ki so ji dali povod številni obiski pri papežu, nas ni začudila. Pij XII. je bil katoliška cerkev v eni osebi. Božje in človeško se je odražalo v vsem njegovem vedenju. Bil je res popoln človek, uglajen, ljubezniv, poln toplote in svetosti. Nadnaravno in naravno je bilo prepleteno in povezano. Bogue, kolikim spreobrnjenjem so dale prvi sunek njegove avdiencie...

(Dalje.)

DOPOLNILO K "MATICI MRTVIH"

OLGA ŠAJN, doma iz Juršce pri Pivki. Smrtna žrtev v avtomobilski nezgodi v decembru 1954.

ZOFIJA FURLAN, r. Milič. doma iz Repentabra. Po kratki bolezni umrla v melbournski bolnici 4. nov. 1958. Poročena je bil dobro leto.

JOŽEF ŠLIBAR, Ljubljčan, umrl od kapi zadet v Sydneyu 1. dec. 1959. Za njim žaluje žena in 4. odrasli otroci.

MAKS LEVANIČ, umrl tragične smrti v Wollongongu v novembru 1958. Zapustil vdovo z detetom.

ALEKSANDER ŽAKELJ, oče številne družine, umrl od kapi zadet v Aldgate, S.A. 5. nov. 1958. Doma je bil iz Žirov in je dočakal starost 53 let.

ANDREJ KAVČIČ, Primorec, samski, umrl v W.A. 1958. Našli so mrtvega v nekem močvirju v bližini Perth.

Naj počivajo v miru!

KRIZEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

NEW SOUTH WALES

Mona Vale. — MISLI imam rada, ker iz njih veje prava domača atmosfera, zato so zame del domače vasi. Želim listu obilo božičnega blagoslova in dolgega življenja. Prav tako voščim vesel Božič stalnim sodelavcem ali vsaj prispevkarjem, katerih imena pogosto vidim v MISLIH. Naj navedem nekatera imena, ki bo kdo mislil, da so njih nositelji muslimani, v resnici so pa le — MISLImani in MISLImanke. Naj vsak sam ugane, če je njegovo ime med naštetimi: Rakinvej Jetam Činat Šaklim, Tavroh Ajiram, Regreb Metšavi, Tnedut Šaknavi, Kečniram Acina, Keča Mežoj, Flodu Raven, intako dalje. Še enkrat: Vsem tem in mnogim drugim vesele praznike. — **Heda Stanojkovič**

Tumbi Umbi. — Za zadovoljstvom in skoraj zavidanjem berem v MISLIH, kako Sydneyčani romate na razne kraje, kjer častite Boga in prepevate Materi božji. Nazadnje ste bili zbrani v St. Mary's. Žal, nisem bil med vami telesno, ali moj duh se je mudil tam vse popoldne. Zato sem pa toliko bolj hvaležen ge. Miladinovič za opis romanja. Bolehnost in finančno stanje mi ne dovolita takega izleta. Zadovoljiti se moram s tem, da berem o romanjih in drugih prireditvah, ki jih nanzanjajo MISLI. Lista mi ne smete ustaviti, čeprav mi naročnina poteka. Bom vse poravnal, čimprej mogoče. V sedanjih razmerah sem povezan z rojaki po Avstraliji samo potom tega lista. Vsem prav vesele božične praznike! — **Ivan Šepetavc.**

Ingleburn. — Pri naših sosedih so imeli lepo slovesnost. Marija Hodaljeva je bila pri sv. birmi. Čestitke! Razveselila nas je še posebno s tem, da je povabila za botrico go. Čarovo iz Melbourn. Čarova družina v Pascoe Vale je gotovo ena najbolj znanih med rojaki v Victoriji, saj se vsi njeni člani pridno udeležujejo pri delu za slovensko skupnost. Prijetno je bilo kramljati z rojakinjo, ki je tako razgledana po vseh poljih naše dejavnosti. Hvala za obisk, vsem pa blagoslovljene praznike! — **Pavla.**

Eucumbene v Snowy. — Žal, da je moral g. dr. Mikula odložiti svoj prihod med nas. Pa vsaj po Božiču gotovo na svidenje! Jaz večkrat obiščem sosednja taborišča in s tem dopisom sporočam fantom, da rad sprejemam naročnino za MISLI, spremembe naslovov in darove za SKLAD, ko pridem mednje. Vem, kako težko se človek odloči, da bi sam poslal v Sydney, zato prav rad posredujem. V taborišču O'Hares Bridge pa enako rad posreduje Stanko Šušteršič in tudi Pavle Kersikla. Torej mi trije smo vam, dragi rojaki, z veseljem za ponudbo, da preko nas vršite svoje obveznosti do lista MISLI, kateremu želim mnogo uspeha v

novem letu. Vsem rojakom pa prav vesel Božič! — **Franc Erpič.**

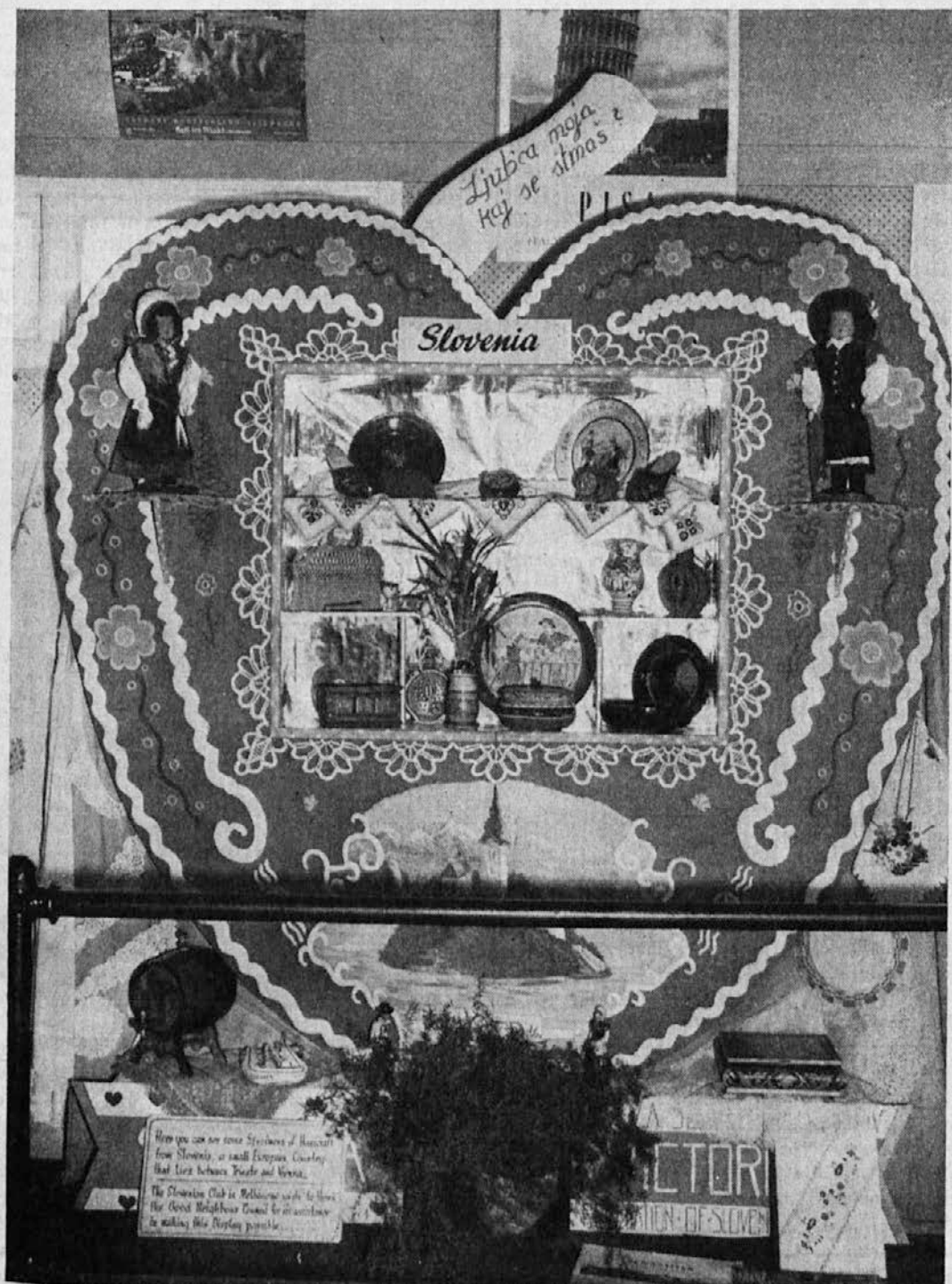
MOREE. — Prejmite, dragi prijatelji, lepe pozdrave iz Moree. Halo, kako ste? Mi smo še vedno "novi Avstralci". Pridružila pa se nam je 21. oktobra zelo drobna "stara" Avstralka: naša ljubljena hčerka Helenca. Hvala Bogu, zdrava in živahna je ter včasih tako glasno prepeva, da je veselje. To veselje redevolje prepuščam ženi, ker delam 35 milj vstran v bušu, kjer izgotavljamo prav lično leseno cerkev. Tako se čez dan rešim operne pevke, vročine pa se ne morem rešiti nikdar, ko nas stalno pogreva nad 100 stopnij. Pozdravlja **Ferdi, Pestotnik**

Rose Bay, Sydney. — Naša slovenska skupnost v republikli avstralskih nun se je sredi novembra pomnožila za eno družino. Z ladjo Roma so dospeli med nas Jože Konda, doma iz Bele Krajine, žena Marija in sinček Mitko. Pod "svojo" streho sta jih sprejela Jožetov brat Tone in žena Anica. Dobrodošli med nami! — **Rudi.**

Wollongong. — Dne 11. nov. se je poročila v tukajšnji kat. cerkvi gdična Olga Wirth, hčerka splošno znane družine, ki se je priselila med nas pred leti iz Velenja pri Šoštanju. Kot uradnica in tolmačica v hostelu Unanderra je med našimi ljudmi dobro znana in priljubljena, saj ji mnogi dolgujejo hvaležnost za razne usluge. Njen ženin je Vlastislav Rada iz Češkoslovaške. Obilo sreče! — V Fairy Meadowu so krstili Mladena Kolednika, sinčka Štefana in Anice, r. Tolič, ki sta šele pred kratkim prišla v Avstralijo in živita Womberra Hts. Krstil je dr. Mikula. Čestitke! — Tukajšnji rojakom gre priznanje za lepo zbirko £ 88, kiso je darovali ge. Levaničevi in jo tako nekoliko potolažili v njenem nenadnem vdovstvu in skrbi za otročiča. Naj še dostavim, da je bila udeležba pri službi božji zadnje nedeljo v novembru kar lepa. Rojaki, le tako naprej! — **Poročevalec.**

VICTORIA

Dookie: — Mnogi mislijo, da je nekdanje samo vojaštvo in to v vojnih časih rinilo na visoke gore. To pa ne drži do zadnje pičice. Vzemimo naš Triglav. Že leta 1808 in sicer na dan 2. septembra sta priplezala na njegov vrh bohinjka kaplana — brata Jakob in Janez Dežman. Če sta bila pa tudi prva, o tem ne bom nič rekel. — Marko Zimič je pa zadnjič povedal nekaj o Dookie, kar je bilo meni popolnoma neznan. Hvaležen sem mu, da nas opozori na reči, ki jih drugi prezremo. Tu je dokaz, kako nekateri površno beremo razne tiskovine, zato pa drugi toliko bolj pozorno. Čast jim! — **Jože Maček.**

Melbourne. — Pošiljam v objavo sliko "Lectovo srce", ki je bila nekako središče slovenskega oddelka na razstavi narodnosti pod okriljem "Good Neighbour Council-a". O tem je pisal Vestnik SKM in tudi v Mislih je bilo že omenjeno. Poleg te slike smo razstavili še dosti drugih predmetov, narodne noše, idrijske čipke itd. Posebno je pa seveda vsem padla v oči ta slika, lepo delo g.

Benkota. Ta slika je vsakemu obiskavalcu pridržala korak, posebno čudoviti Bled v sredini. Vestnik SKM je pravilno poudaril, da gre zahvala za lepoto razstave zelo številnim rojakom in rojakinjam, ki so prispevali k njenemu uspehu, zlasti pa g. Verbiču, ki je bil odgovoren za razstavo, g. Šajnoviču za njeno tehnično izvedbo, g. Benkotu pa za "Lectovo srce" z Bledom. — Eden za vse.

Geraltion. — Okoli 300 milj od tu, na Cocos Islands, v samoti sredi Ogromnega morja, živi slovenska družina Robert Fornassari s soprogo Nor-mo. Zaposlena sta kot kuharja pri Qantas. Poprej sta živela v Hurstville, Sydney, kjer imata svojo hišo. Nedavno se jima je rodil prvorojenec, Robert Jr., pa kako ga krstiti, ko tam ni katoliške cerkve? Poslala sta po duhovnika v Geraltion, Qantas ga je dvignila v zrak in vse se je v kratkem času lepo opravilo. Pozdrav in čestitke prijazni družini! — **Janez.**

Perth-Gosnells. — Nedavno je policija iz Perth-a v močvirju blizu Gosnellsa našla vtopljenega mladega moža, ki je pri sebi nosil samo bančno knjižico. Po njej so ugotovili ponesrečenca, našega rojaka iz slovenskega Primorja, Andreja Kavčiča. Andrej se je večinoma družil z Italijani. Ko se je nekoliko privadil angleščini, je rad zahajal tudi v avstralsko družbo. Vzrok njegove smrti je še nepojasnjena uganka. Malo dni pred norečo je dvignil na banki 160, vtopljenec pa je bil brez denarja.

Perth. — V soboto 11. oktobra je pripeljal v St. Brigid, W. Perth, pred oltar ženin Ivan Pavšič svojo nevesto Angelino Sušac. Poročne obrede je opravil Rev. Tomislav Tomič. Angelina je bila rojena tu v W.A. kot hčerka zelo ugledne družine iz Dalmacije. Ivan se je izkrcał v Avstraliji pred petimi leti. Pošten, delaven, štedljiv si je priboril lastno domačijo, kjer naj vživa s svojo soprogo vso družinsko srečo. Ivan, Angelina, prejmita naše prisrčne čestitke, napredujta v gospodarski in zakonski sreči! Tako od srca želimo vsi prijatelji, zlasti **Jože in Nada Zigmund.**

Perth. — Nesreča ne miruje in tako imamo poročati tudi žalostne novice iz naše srede. Najtežje je prizadeta gospa Robidova, ki je prejela iz Slovenije (Litija) žalostno vest, da sta ji tam umrla ljubljeni oče in mati oba v enem tednu. Pa tudi družina Sfiligojeva žaluje za svojo staro mamo, ki je legla k večnemu pokoju v goriških Brdih. Prav tako je zajelo žalovanje družino Zadnikovo. Izgubila je svojo staro mamo, ki je v Gospodu zaspala v Hrpeljah-Kozini. Vsem prizadetim naše iskreno sožalje in nekdanj svidenje z blagopokojnimi v nebeški domovini! — **Poštár.**

SOUTH AUSTRALIA

Beverley. — Pošiljam svoj novi naslov, da bom mogla tudi nadalje redno prejemati list MISLI. Ko čitam slovensko, se mi zdi prav tako, kot če bi se pogovarjala z našimi ljudmi. Pozdravljam vse rojake križem po Avstraliji, čeprav jih se poznam. Vsem tudi voščim vesel Božič. Če je pa kdo, ki to bere, doma iz okolice Brežic, naj pa ve, da ta voščila prav posebno zanj veljajo. — **Marija Mohor.**

CAIRNS. — Podjetni g. Valentin Japel, naš ugledni rojak v Cairnsu, najsevernejšem mestu tropičnega Queenslanda, dobro poznanega vsem, ki se bavijo s produkcijo sladkorja, je podvzel pohvalno delo sinovske hvaležnosti, ki je bilo kronano s prihodom njegovih staršev iz Slovenije. Ko sta se starša Simon in Elizabeta 13.11. izkrcala iz "Toscane" v Sydneyu, sta jokala od začudenja, ker ju je pozdravil sin Valentin. Iz Cairnsa je avtaril 2000 milj dobesedno noč in dan, da se čimprej združi s starši ter jih povede na svoj dom. Brisbane, Rockhampton, Mackay, Townsville... 5 dni kolesari brzec iz Sydneya v Cairns. Japlove je lastni avto postavil na mesto v pičlih treh dneh.

Pokojni Ciril Vuga z družino

BRISBANE — ALBION. — Iz Slovenije se je priselila k nam družina Jože in Marija Sirk s 6-letno Vido in 18-mesečno Edo. Jože Sirk je brat gospe Gizele Vugove. Vpoklic za družino Sirkovo je bil napravil blagopokojni g. Ciril Vuga, ki je zelo težko pričakoval prihoda svojih sorodnikov. Žal se mu vroča želja ni izpolnila in je vpoklic bil eno njegovih zadnjih dobrih del. Neutolažljiva žalost je zajela Sirkove najprej v Sydneyu ob sporočilu Cirilove smrti in potem v Brisbanu na Cirilovem grobu. Sočustvujemo z mlado družino. Želimo jim, da se dobro udomačijo na poti, ki jo je še skrbni Ciril dobro izgledil. Teden pred nenadno Cirilovo smrtjo je v Sloveniji po težki bolezni preminula njegova ljubljena mati Franciška Vuga. **J. Mikula.**

Slike Iz Razvoja Cerkve V Avstraliji

Dr. Ivan Mikula

V RAZTRESENIH SELIŠČIH in postajah ši-
rne Zapadne Avstralije sem ponovno daroval sv.
mašo na zasilnem oltarju v šolski sobi. Visoko na
steni pa je visela na častnem mestu z ginljivim
čustvovanjem prepojena zgodovinska slika, ki pred-
stavlja znano proklamacijo; rojstvo in zibelko
Avstralije pred 180 leti. Pogled na Sydney Har-
bour, na parnike, ki prihajajo in odhajajo, na or-
jaški most, ki veže City s severnim Sydneyem, na
otoke in zalive, na milijonsko mesto, priključeno v
spomin mogočno razviti Commonwealth, ki mu je
tekla zibelka v Sydney Cove. V pičlih dveh stolet-
jih se je zopet uveljavil zakon narave, da iz ma-
lega raste veliko. V višjem, verskem smislu velja
ta zakon še bolj, kot nam pričajo skrivnosti bet-
lehemskih jasic in Kristusove Cerkve. Zato bomo
z zanimanjem zasledovali, kako se je razvijala
lehek v Avstraliji iz skromnega začetka v Syd-
neyu.

Anglija je izgubila Ameriko

Leta 1783 si je Severna Amerika, dotlej ang-
leška kolonija, priborila neodvisnost. Naravno
je Anglija izgubo bridko občutila. Poleg drugega
je nastalo vprašanje: Kam s kaznjenci? Ječe so
bile prenatrane. Popej so kaznjence izvažali v
Ameriko, kjer so bili bogatim angleškim velepo-
sestnikom in tovarnarjem dobrodošli ceneni ro-
botniki. Zdaj to ne bo več mogoče. Doma pa gro-
zi upor kaznjencev in prisilnih delavcev. Kaj na-
praviti?

Londonška vlada se je spomnila, da je v za-
prašenih arhivih poročilo kapitana Jamesa Cooka,
ki je že leta 1770 deželo New South Wales v
Avstraliji proglasil za angleško kronsko posest. To
dejstvo takrat niso resno vzeli, zdaj je dobilo na-
denkrat velik pomen. Vlada je 1.1786 sklenila us-
tanovitev nove kaznjenske kolonije v N.S.W. in za
prvega guvernerja te edinstvene kolonije je ime-
novala kapitana Arthurha Phillipa.

To je bila ura spočetja današnje Avstralije.
Phillip je bil krščanski prosvitljenelec in človekol-
jub. Zastavil si je vzvišen cilj: za pol zemeljske
oble oddaljena naselbina onstran ekvatorja naj
postane jedro novega naroda v veliki novi državi!

Prvi naseljenci.

Prvo izseljeniško brodovje je s prvimi 1030
"novimi Avstralci" odpulo iz Anglije 13.5.1787.
"The First Fleet" je sestavljalo 11 potniških, 9 to-
vornih in dvoje bojnih jadrnic. Vseh 1030 drago-
cenih življenj je jadrlo na dlani božje previdnos-
ti v nepoznani pristan: 548 moških in 188 ženskih
kanjencev ter 17 njihovih otrok; 231 mornarjev,
oficirjev, nastavljenecv, med njimi en anglikanski
kaplan, 27 oficirskih žena in 19 otrok: skupno 277

"svobodnjakov". Vso družbo je očetovski Phillip
najprej v Angliji in pozneje v Afriki vzorno op-
remil z jedačo in pijačo, z obleko in zdravili.
Poskrbel je za dobro postrežbo in snago, kar je
gotovo mnogo pripomoglo, da kljub osemmesečni
plovbi ni bilo nobenega smrtnega primera. Iz cve-
toče evropske pomladi so tovorile jadrnice seme
novega naroda skozi žgočo tropično vročino ob ek-
vatorju in preko viharnega, deževnega Južnega
morja.

Pri dobrem zdravaju so prvi novi Avstralci v
začudenje starih, črnpoltnih Avstralcev sredi po-
božičnega vročega poletja prijadrali v treh sku-
pinah januarja 1788 v nepoznano novo domovino,
kjer so se najprej vsidrali v Botany Bay. Ta plit-
ki, peščeni, močvirnati, enolični zaliv je povzročil
težko razočaranje. Uvidevni Phillip je takoj ra-
ziskoval, stikal, jadrlo ob obrežju proti severu.
Srečno je našel globok morski zaliv s skalnatim
obrežjem, z zdravjo, prijazno lego, z žuborečim iz-
virom pitne vode. Jadernice je nato vodil iz Bo-
tany in od sončnega zlata oblitu brodovje je mir-
no jadrlo preko sinjega morja iz Pacifiškega
oceana skozi ogromna skalnata vrata v Sydney
Cove ali Port Jackson, kjer se dandanes zrcali
v valovih in širi preko gričev in dolin eno najlep-
ših svetovnih obmorskih mest.

"Australia Day", ljudski praznik parad in po-
vork, domoljubnih proslav in cerkvenih slovesnos-
ti, praznik cvetlic in veselje, večernih zabav pod
milim nebom, žarečim v bajnih barvah raket, kli-
če vsako leto Avstralcem v spomin oni vroči dan
26. januarja 1788, ko je prvi guverner razvil ob
pokanju pozdravnih strelav Union Jack — zastavo
angleškega imperija. Tisočglavo množico mož, že-
na in otrok, komaj tretjino svobodnjakov med
njimi, je obdajal nedotaknjen in neraziskan pra-
gozd. Bili so upehani od neskončne morske vožnje,
nad seboj niso imeli drugega kot žgoče sonce.
Prepuščeni so bili negotovi usodi in božji previd-
nosti — to so bili prvi pionirji najmlajšega kon-
tinenta, predniki mladega naroda, ki se je od tak-
rat do danes tisočkrat in tisočkrat pomnožil.

(Pride še)

NOV GROB V SYDNEYU

V soboto 30. nov. je nenadoma umrl v Tarren
Pointu rojak JOŽEF ŠLIBAR, trgovec. Zadel ga
je srčna kap. Doživel je 74 let, v Avstraliji je bil
kakah 8 let. Pokopali so ga v sredo 3. dec. Naj v
miru počiva!

Ženi, sinovoma in hčerama iskreno sožalje.

— MISLI

Izpod Triglava

KRVAVEC IN NANOS sta nositelja televizijskih postaj, podružnic ljubljanske, ki je središče za Slovenijo. Ona na Krvavcu izžareva ljubljanske oddaje v Avstrijo, ta z Nanosa pa na Primorsko in preko. V načrtu sta še dve taki postaji: Na Pohorju in Kumu. Televizija je zdaj po vsej Jugoslaviji uvedena, programi so skupni za Beograd, Zagreb in Ljubljano.

DIJAŠKI PEVSKI ZBOR ljubljanske univerze se je vrnil iz Francije zelo zadovoljen. V Strassburgu se je udeležil mednarodnega festivala skupno a 20 drugimi pevskega zbori študentov raznih narodov. Razsodišče je ljubljanskemu zboru prisodilo prvo mesto med vsemi tekmeči. Prav tako so bili pojoči študentje zadovoljni z uspehi svojih koncertov, ki so jih imeli po raznih krajih Francije za odnotne slovenske izseljence.

NA KOROŠKEM je deželni glavar izdal odlok, da slovenščina na slovenskem Koroškem ni več obvezen predmet v odnotnih šolah. Odlok je kričeca kršitev avstrijske ustave, ki priznava slovenščino črno na belem kot enakopravno nemščini, koder bivajo Slovenci. Zdaj naj bi pa bila slovenščina na Koroškem naenkrat "tuj jezik"! Dne 30. sept. se je zbralo v Delavskem domu v Celovcu nič manj kot 700 delegatov iz spodnje Koroške, ki so ostro obsodili glavarjev ukrep in izdali krepko resolucijo na deželno in centralno vlado na Dunaju. Številna udeležba na tem kongresu je pokazala, da slovenski Korotan še živi kaj žilavo življenje in še vedno velja o njem Pregljeva: "UMRETI NOČEJO."

FRANC KSAVER MEŠKO, eden najbolj priljubljenih slovenskih pisateljev, je na jesen v svojem 84. letu praznoval čisto na tihem — biserno mašo. Za svojo jubilejno mašo si je izbral cerkev sv. Jožefa nad Čeljem. Jubilant še vedno župniku je in meznari sam na samotni župniji Sele na Štajerskem. Pri svojih visokih letih je še tako čvrst, da z lahkoto opravi kar tri službe božje na nedeljo. Bog mu daj dočakati še — železno mašo!

PRAZNIK GROZDJA so po starodavni navadi tudi letos proslavili v števerjanu na Primorskem, kjer pridelujejo rujno brško vino. Niso pa samo pokušali zlahtno kapljico in rajali, gledali so tudi igro "Matiček se ženi", ki jim jo je predvajal "Slovenski oder" iz Trsta pod režiserstvom prof. Peterlina.

DR. IZIDOR CANKAR, bratranec Ivanov in splošno znan javni delavec, je umrl v Ljubljani v precej visoki starosti. V dolgih letih življenja je bil duhovnik, pisatelj, urednik, umetnostni zgodovinar in profesor na univerzi, politik, diplomat itd. V svojih že zrelih letih je pustil duhovništvo in se vdal zgolj svetnim poklicem. Nikoli pa ni za svoj odstop valil krivdo na druge, nikoli ni znil ali zapisal kaj zoper Cerkev in vero. V argentinski Svobodni Sloveniji mu je njegov duhovniški prijatelj Janez Hladnik napisal ginljivo posmrtnico. Poznala sta se izza časov, ko je Izidor bil za poslanika v Buenos Airesu, videla sta se pa zadnjič letos v Ljubljani, ko je bil Hladnik tam na obisku. Spregovorila sta tudi o pripravi na smrt, saj je bil Izidor že jako bolan. Bolnik je jasno pokazal, da živo misli na to. In res — poročilo ve povedati, da ga je pred smrtjo spravil z Bogom in Cerkvijo njegov osebni prijatelj — Franc Salezija Finžgar. Pogreb je pa bil zgolj civilen, ker je imela prvo in zadnjo besedo Akademija znanosti in umetnosti pod vodstvom Vidmarja. Toda kdo ve, če ne bo tudi Vidmar nazadnje poklical k sebi kakega Finžgarja...

V KRIZEVCIH pri Ljutomeru so pokopali enega svojih odličnih rojakov — dr. Matijo Slaviča. Bil je profesor svetega pisma in drugih bogoslovnih ved. Učil je dolga leta na ljubljanski univerzi. Za letos je celjska Mohorjeva napovedala med svojimi knjigami tudi stari testament v Slavičevem prevodu, ki ga je pripravil v celoti. Ob revoluciji po vojni se je rajni umaknil za nekaj let v emigracijo in je poučeval v slovenskem bogoslovju Pragla pri Padovi Vleklo ga je pa nazaj v domovino, kamor se je res vrnil. Oblasti mu menda niso delale težav in je v miru nadaljeval svoje znanstveno delo.

USMILJENE SESTRE, ustanova sv. Vincencija Pavelskega, se v Sloveniji še vedno ne smejo pokazati v javnosti v svoji redovni obleki. Če hočejo delati kot bolničarke, morajo nositi civilno obleko in v vsem nastopati kot civilistke. Drugače je pa na Hrvaškem in celo v Srbiji. Tam doli z veseljem sprejemajo slovenske usmiljenke in jih celo vabijo. Smejo nositi redovno obleko. Nekatere so se odzvale vabilom in šle. Zaželeno so še nadaljnje. Toda v Sloveniji ni naraščaja, ker dekleta usmiljenke kot takih sploh ne vidijo, zato tudi ni novih poklicov za žensko redovništvo. Podoba pa je, da tudi v Sloveniji po bolnišnicah spoznavajo, da svetne bolničarke, ki delajo pač za plačo, ne morejo nadomestiti sester, ki se žrtvujejo zavoljo Boga. Vse kaže, da so slovenski komunisti v Titovini najbolj zagrizeni in popuščajo v verskih rečeh le tam, kjer si drugače nikakor ne morejo pomagati.

O
BOŽIČU
POD
TRIGLAVOM

V OKOLICI MARIBORA so oblasti naselile na razna državna posestva, odvzeta Volksdeutcherjem, kakih 300 srbskih družin. Isto se je baje zgodilo v okolici Brežic. Poročilo posnemamo po listu "Slovenska Država", ki izhaja v Torontu.

V VELIKEM SLATNIKU v okolici Novega mesta živi Marija Erlah, ki vsako jutro vstane ob štirih, da pride peš pravočasno na delo v mestu. Vsak dan porabi za pešhojo v službo in nazaj od treh do pet ur, kakor je vreme. Tako že zadnjih šest let. Enako se godi Tomu Bičeku v Gaberju. "Dolenjski list" se je zavzel za ta dva delavca in dal pobudo, da bi dobila prevoz. Uspeha ni, ker

sindikalni svet v Novem mestu baje nima denarja, da bi se kaj storilo za take ljudi. "Kdo se briga za nas?", se sprašujejo ti delavci, dostavlja omenjeni list in pravi, da imajo prav: nihče se ne briga...

PRI MARIJACELU na Primorskem so imeli napovedano birmo, pa so titovci za isti dan priradili veliko zabavo s plesom, zato je bila birma odložena. Birma se je pozneje sicer lepo izvršila, titovci so pa le morali svoje napraviti. Podrli in razbili so slavolok, ki je stal pred cerkvijo v pozdrav škofu. Škof je naredil tako pridigo, da je segla vsem v sree, ve povedati pismo, ki ga je prejela ena naših naročnic.

"SLOVENIA IN EUROPEAN AFFAIRS"

Tak je naslov novi knjigi o Slovencih v angleškem jeziku, ki je nedavno izšla v Ameriki. Napisal jo je mladi slovenski znanstvenik Janez Arnež. Knjiga je razdeljena v 9 poglavij in šteje 204 strani. Obravnava zgodovino in življenje Slovencev vse od naselitve do sedanje Jugoslavije pod komunisti.

Knjiga je seveda namenjena v prvi vrsti angleško govorečemu svetu, da ase seznanj s Slovenci in njihovo usodo. Naša naloga je da se sami seznanimo z vsebino knjige in jo damo v roke angleško govorečim prijateljem in znancem in jim tako povemo, kdo in kaj smo.

Knjiga se dobi pri MISLIH za en funt in 2 šil. za poštnino.

Mučen vtis napravlja Arnežov angleški izraz za Slovence — Slovenians". Pridevnik enako: Slovenian. Ugibam, kaj ga je nagnilo, da se je oprijel teh izrazov, ko je za oboje že splošno sprejet krajši izraz: Slovene. The Slovenes — the Slovene language. Da je to res, dokazuje Arnež sam z nešteti citati iz drugih avtorjev, ki so pisali o Slovencih v angleščini. Dosledno: Slovene za oboje! In zakaj ne? Slovaki so tudi Slovaks in njihov jezik je Slovak. Nemci so Germans in njihov jezik je German. Po Arneževu bi morali biti Slovaks in Germanians — ali vsaj pridevnik bi moral biti tak. Sicer pa ni treba iskati tako daleč, saj Arnež piše Croats in Serbs, ne pa Croatians in Serbians. Zakaj moramo prav mi biti — Slovenians?

BEŽIGRADOM

(Piše župnik v Selah na Koroškem.)

V SELAH SE RESNO BAVIMO Z NAČRTOM povečanja dosedanje cerkve ali zgradbe nove. Zato me je vleklo, da si ogledam novo cerkev sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

Cerkev sv. Krištofa na nekdanjem pokopališču je pred leti slavni mojster Plečnik povečal s pozidanjem vzporedne ladje in jo obogatil z mnogimi umetninami. Povečana cerkev, posvečena slovanskima apostoloma, je postala župnijska cerkev. V neposredni bližini je po drugi vojni bilo zgrajeno razstavišče (velesejm). Dohod do njega je pa ovirala cerkev.

Vodstvo razstavišča se je odločilo zgraditi nedaleč proč novo cerkev in prenesti vanjo vse dele prizidane Plečnikove cerkve, da se Plečnikova mojstrovina ohrani. Nova cerkev je po velikosti in obliki enaka prejšnji. Vsa okna, vrata, oltarji, kipi, slike in spominski napisi so dobili tam svoj prostor. Dve trodelni spovednici sta nameščeni v levi steni, kor z orglami je pa na desni strani poleg velikega oltarja. Tlak v prezbiteriju je iz temnega pisanega brušenega marmorja, enako obhajljna miza. Strop je lesen, v zelo okusnih oblikah nameščen. Barve stebrov so zelo umirjene. Cerkev še ni popolnoma dogotovljena, a služba božja se v njej že vrši.

Dušno pastirstvo vodijo frančiškani. Poleg cerkve stoji lična hiša, ki jim služi za župnišče. Vsa stavbena dela vodi Plečnikov sodelavec arh. Anton Bitenc. Eden bivših učencev pokojnega Plečnika, arh. Oswald, biva v Celovcu in je s svojimi deli že dokazal, da je bil v dobri šoli slavnega mojstra.

Na mestu odstranjene cerkve stoji sedaj 54 m visok obelisk z zvočnikom in pripravo za razobešanje zastav sredi prostornega trga. V bližini je krasen vodomet. Na dveh straneh obdajajo trg prostrane razstavne dvorane. Prav tedaj se je vršila v njih svetovna vinska razstava 17 držav. Kletni prostori so ogromni, a najmoderneje urejeni, posamezni oddelki pa tudi za oko okusno urejeni. Mene niso zanimale toliko vrste razstavljenih steklenic in njihova vsebina kot narodne noše predstavnic razstavljaljočih držav. Vendar ni kazalo zapusti razstavo brez "pokušnje". S prijateljem sva zavila v bife Ptujске zadruga. Prvo vrsten rizling je bil — pravo mazilo za stare kosti. Oborožena s steklenico šipona sva zapustila razstavne prostore.

Alojzij Vauti v "Našem Tedniku — Kroniki"

Pavla Miladinovič

Kako povezala bi rada v blage
ljubezni misli brate v Novo leto...
Da odpustili bi si, kar spočeto
Je bilo v stiski... Gledam v smrtne srage

izdanih, križe tehtam, ki nam drage
teže, izrabljane pod zvezdo kletu...
In mi? Le zase vsak drhti, a vzeto
nam vsem je vse: LJUBEZEN! Skoraj nage

pustili svoje v gnezdih smo razdrtih,
nad njimi pa krvnike-proletarce...
Kriči po pravdi čast v mrtvaških prthi!

S krvjo nedolžnih polni si kozarce
trinog za žejo... V svetu nezatrthih
pa mi zorimo v nepomembne stvarce...

IZ MATIČNIH KNJIG V SYDNEYU

Poroke

V cerkvi St. Francis, Paddington, sta stopila pred oltar dne 15. nov. Jože Pohlen iz Dekanov in Ivanka Požar od Sv. Petra na Krasu.

V cerkvi St. Mary's, Waverley poročena dne 6. dec. Milena Medvedec iz Prestranka pri Idriji in Frank Lochner iz Salzburga.

V cerkvi St. Francis, Paddington 20. dec. Joško Renko iz Trnovega in Antonija Zora Primc iz Ilirske Bistrice.

V cerkvi Wentworthville dne 20. dec. Emil Pantner in Marica Pirnat iz Primskovega pri Kranju.

Oklicana sta bila pri slov. maši 14. dec. para: Branko Kale iz Podgraj in Albina Vičič tudi od tam. Patricij Virgil Velčič iz Čresa in Dragica Prelec iz Vatovelj. Obe poroki sta napovedani za 27. dec.

Vsem navedenim želimo zvrhano mero zakonskega blagoslova.

Krsti

V Marijini cerkvi Watsons Bay je dne 2. nov. dr. I. Mikula krstil Bernardo Vilmo Pleterski, drugo hčerko Milana in Ljubice, r. Musolin.

V cerkvi St. Francis, Paddington, je dne 19. nov. p. Bernard krstil štefana Kočarja, prvorojenca štefana in Marije, r. Brnjak.

Iskrene čestitke!

Blagoslovljene božične praznike in srečno
Novo leto vsem znancem in prijateljem v
Avstraliji, listu MISLI pa mnogo uspeha!

Družina Janez Primožič, Brisbane

SLOVENSKO DRUŠTVO ST. ALBANS, VIC., je razposlalo na razne naslove dolgo Spomenico pod gornjim nadpisom. V njej izraža "svoje lastne poglede o nalogah, ki naj bi jih opravljal slovenske organizacije v Avstraliji..."

Spomenico so poslali tudi uredništvu MISLI — "s prošnjo za objavo, oziroma v znanje."

Uredništvo izjavlja, da je Spomenico prejelo in vzelo "v znanje". Hvaležno je društvu, da ni napisalo odločne zahteve, naj se Spomenica objavi. Prvič bi vzelo listu preveč prostora, drugič se pa razpravljanje v Spomenici dotika prav za prav samo Victorije, oz. Melbourn, ki je pa itak dobil kopijo po svojem SKM.

Vsebina Spomenice, kot že rečeno, se nanaša na razmere v Victoriji, ki po mnenju društva St. Albans niso zdrave. Obžalujemo, če niso. Sprašujemo se pa, koliko bi jih objava Spomenice mogla zboljšati? Če jih ne bi le še poslabšala?

Eno vprašanje ali dvoje, ki jih je Spomenica sprožila, se nam zdi vredno v listu omeniti, zakaj kaj takega se utegne pojaviti še kje.

Kje naj stoji bodoči Slovenski dom in kakšen naj bo? In: zakaj ne namesto Doma kaj drugega?

V Melbournu — po trditvi Spomenice — mis-

lijo postaviti veliko poslopje in to čimbolj v sredini mesta, da bo sicer Dom lahko dostopen iz vseh predmestij, ne bo pa stal med slovenskimi hišami, ker se naši ljudje naseljujejo ob robu mesta.

Spomenica sodi, da bi bilo boljše, postaviti več manjših Domov in sicer v predmestjih (St. Albans, Footscray, Pascoe Vale...) sredi slovenskih naselbin.

To vprašanje je po mnenju uredništva MISLI vredno obravnavati, toda naš list si ne upa reči kaj odločilnega. Take zadeve so preveč krajevnega značaja.

Druga zamisel Spomenice, da naj bi namesto Doma rajši postavili lastno cerkev ali dom za onemogle, češ da bi se okoli take ustanove "narodno življenje razvijalo naravno in svobodno, saj bi sebičnih ljudi ne bilo blizu" — se pa zdi čisto nepraktična.

Prvič lastne narodne cerkve latinskega obreda Avstralija sploh ne dovoli. Drugič bi nastalo isto vprašanje: Eno veliko nekje v centrali ali več manjših v predmestjih? Tretjič pa, le verjemite, tudi verske in dobrodelne ustanove ne delajo čudežev in ne vedo, kako držati proč — "sebične ljudi". Prav tako ne, kako pritegniti k stvari dovolj — "nesebičnih".

Toliko se nam je zdelo prav reči o Spomenici iz St. Albansa. Da pa društvo tam razmišlja in išče potov za boljše razumevanje društvenih nalog, to je vredno vsega priznanja in zasluži čestitke.

P. Bernard Ambrožič

PREDBOŽIČNO RAZMIŠLJANJE

Zlatko Verbič

SNEG JE POBELIL zelene poljane... otroci so privlekli iz drvarnice sani in smuči... božični prazniki so pred vratmi... jaslice v kotu... z eno besedo: zima, božič, novo leto...

Prepričan sem, da tudi druge rojake misel takole zapelje, namesto da bi se pomudila pri tukajšnjih "realnostih": Vročina z vsakim dnevom narašča... kopalne kostume na dan... morje kliče in vabi...

Po hišah pa vendar diši po poticah, jaslice so v svojem kotu, pod njimi božično drevo.

Naša resnica, naša beseda, naša pesem — so kljub vsemu pri nas.

Ni vzroka, da bi ne bile.

Slovinci ostanemo tudi v Avstraliji.

Slovinci z vsemi lastnostmi, ki pripadajo dobremu glasu našega naroda. Ponosni, pa ne prevzetni. Zahtevni, pa ne maleskostni in zamerljivi. Skupnost, bratstvo, edinstvo — ne smejo nam biti prazne besede!

Tako smo se učili, tako so nas vzgajali naši starši.

Ali je treba, da si te misli prevržemo tujini, kakor si moramo prevreči misli o božiču v poletnem času?

Žalostno je, če je kaj resnice na tem, kakor nas slika — begunce na splošno — TEDENSKA TRIBUNA v Ljubljani:

"Ambiciozni pustolovci, razočarani revčki, razuzdani pijančki, ki so bežali pred današnjim redom doma..."

Kažejo fotografije rojakom: "Pijanec v tujini... fant s pištolo v cow-boyski obleki... begunci... izvržki...!!

Ne, nočemo misliti, da bi bilo to tudi le o nekaterih res!

Šli smo iz domovine, da! Zaslužnjeno smo zamenjali za s v o b o d n o.

Naj pišejo o nas, kar se jim ljubi, mi v tistih ogledalih nočemo videti svoje slike. Zlagana je — Bog daj, da prav za vsakega med nami!

Iz vseh naših grl naj zadoni odgovor obrekovalcem, odgovor z besedo, pa še bolj v dejanju: Novo leto nas bo popeljalo v lepšo bodočnost slovenske izseljanske družine v Avstraliji!

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne

MOLITVENIKI

Molitvenik "Večno življenje" so v Celovcu na novo natisnili. Naročili smo večjo zalogo, ki je že na potu k nam. Zato bomo prav kmalu lahko spet postregli tistim, ki si žele ta krasni molitvenik nabaviti. Sprejemamo naročila. Cena £ 1-0-0 in 1-6-0 (zlata obreza.)

SLOVENCIM ZADNJIČ PRI PIJU XII.

(Po poročilu iz Amerike)

POLNOČNICA V SYDNEYU

Vršila se bo na sveto noč kot po navadi v St. Patrick's cerkvi blizu Vynyard postaje.

Pred mašo, od 10. naprej, spovedovanje. Ne čakajte na zadnji čas, maša se bo začela točno ob 12. uri. Bo en sam spovednik!

BOŽIČNO SPOVEDOVANJE — da ne bo težko priti na vrsto pred polnočnico — še tudi:

V St. Francis cerkvi, Paddington, v soboto 20. dec. od 4-6 in od 7-9.

Tudi na sveti večer, 24. dec. istotam iste ure. Na spovednici bo napis "Slovensko".

V St. Patrick cerkvi, kjer bo polnočnica, 24. dec. od 10-11 dopoldne.

Morda se boste mudili v mestu in lahko opravite. Morda ne boste mogli k naši polnočnici, pa bi le radi opravili spoved za Božič. Dajemo priložnost.

BOŽIČNI OBISK V BRISBANU

Pride g. dr. Mikula po zraku prav na božični dan. Ob 10. dop. bo že spovedoval, ob 11. božična sv. maša namesto polnočnice.

Kako dolgo bo ostal in opravil nadaljnje službe božje, bo oznanil pri tej maši. Povejte še drugim, ki ne bodo sami brali.

POBOŽIČNI OBISK V PERTHU, W.A.

V tednu po novem letu pride za dve nedelji na obisk vaš stari znanec itd. g. dr. Mikula. Seveda ga boste veselili. Vse podrobnosti bo napovedal s pismenimi oznanili.

SNOWY MOUNTAINS

Na žalost g. dr. Mikula ni mogel priti k vam kot napovedano v dec. MISLIH. Ko se vrne po novem letu iz W.A., bo njegova prva pot — če Bog da — v Snowy Mountains. Bo sporočil še pismeno.

BLAGOSLOVLJEN BOŽIČ

in

SREČNO NOVO LETO

želijo vsem rojakom slovenski duhovniki

Dr. Ivan Mikula

P. Bernard Ambrožič

P. Bazilij Valentin

V ZVEZI Z ROMANJEM V LURD smo ameriški Slovenci obiskali tudi Rim in bili sprejeti v javni avdienci Pija XII. v baziliki sv. Petra. To je bilo v sredo 25. junija 1958.

Po posredovanju svojega rimskega vodnika, g. Cirila Lavriča, smo dobili v baziliki zavidljivo pripraven prostor prav v bližini papeževega prestola pred glavnim oltarjem. Drugod po cerkvi so bile razne druge skupine.

Cerkev se je začela polniti že ob 10. dop., ob 12. je imel priti med nas sv. Oče. Mi smo zavzeli odkazani nam prostor ob pol enajstih. Vpisani smo bili v angleškem jeziku kot Slovenci iz Amerike.

Točno opoldne nastane po vsej baziliki šum: Sv. Oče prihaja! Vsa cerkev se zgane in vsa grla kličejo navdušene pozdrave. Tedaj ga zagledamo. Visoko nad množico se ziblje nosilnica, z nje se sklanja papež na vse strani in blagoslavlja. Ko nosači pridejo do pripravljenega trona, stopi papež na noge in gre po visokih stopnicah na svoj sedež. Skoraj tekel je vse do vrha — kdo bi mu pripisal 82 let, kdo bi si mogel misliti, da ga zadnjič vidimo... Ploskanja in pozdravov ni bilo ne konca ne kraja.

Nato je papež sam poklical po imenu vsako romarsko skupino posebej, kakor je bila prijavljena. Nas je poklical po angleško, mi smo se pa odzvali po slovensko: "Naj živi sv. Oče."

Potem je imel papež nagovor v 6 jezikih: za nas je veljala angleščina. Po zadnjem govoru je razprostrl roke in dal vsem kar najbolj slovesen blagoslov. S tem je bil zaključen "uradni" del avdiencie. Zdaj je papež stopil med ljudi in se začel kar po domače z njimi pogovarjati. Med drugimi se je obrnil tudi do dveh iz naše skupine. Mary Radovan iz Sheboygana je vprašal, odkod je doma. Odgovor je dobil: Ameriška Slovenka sem. Berta Gračič iz Bridgeville, Pa., hčerka znane Marije Ušeničnik, ki je prišla v Ameriko z Žirovskega vrha, je celo segla papežu v roko in si izprosila poseben blagoslov na svoj rožni venec. Tega doživetja pač ne bosta pozabili, saj sta pa bili tudi do zolz ganjeni.

Zares, izplača se narediti še tako dolgo pot v Rim, pa čeprav samo zato, da se udeležiš take avdiencie pri sv. Očetu!

"GLAS AMERIKE", znana radijska postaja v Washingtonu, ki jo v Sloveniji zelo radi poslušajo, je nekako sredi leta odpovedala slovenske oddaje z izgovorom, da Slovenci itak razumejo srbski. Sicer je slovensčini odmerjena samo četrt-urna oddaja po enkrat na dan, dočim Moskva oddaja vsak dan po celo uro, vendar je bolje nekaj kot nič. Vplivni ameriški Slovenci so se obrnili na razne ameriške osebnosti, zlasti na senatorja Lausheta, slovenskega Amerikanca, naj posredujejo v Washingtonu za ohranitev slovenske oddaje na "Glasu Amerike". Dne 4. sept. 1958 je prišel iz Washingtona odgovor, da se bodo slovenske oddaje nadaljevale.

PUŠČAVA SAHARA postaja bolj in bolj važna. Francija, ki se toliko trudi, da bi obdržala Alžir, ima oči uprte preko te dežele na — Saharo. Sahara je res pušča brezmejnih daljav, peščenih in molčočih, toda skriva v sebi bogastvo, ki so ga zaslužili in deloma že odkrili šele najnovejši raziskovalci: rudnine, olje. Če Francija izgubi Alžir, izgubi Saharo in z njo največjo gospodarsko priložnost v vsej svoji tisočletni zgodovini. Seveda pa preže na priložnost, da bi izkoriščale pravljico bogastvo Sahare, vse svetovne velesile. Bo še huda tekma.

MILOVAN DJILAS je na tem, da ga Tito pomilosti in se mu odpro vrata ječe. Ni znano, kaj naj bi Tita nagnilo k temu nepričakovanemu ko raku. Baje je pa stvar že splošno znana, čeprav, tako pravijo, jo bo Belgrad še nekaj časa tajil. Svet kljub vsemu pričakuje, da bo morda že ob letošnjih "novoletnih pomilostitvah" tudi Djilas na svobodi.

"JEZUSOVI BRATJE IN SESTRE" se imenuje nov cerkveni red, ki so ga ustanovili leta 1933. Zamisel se je rodila iz idej Frnacoza Karla de Foucaulda, ki je živel v afriški puščavi in so ga domačini umorili 1.1916. Na umor so hujskali Nemci in masoni. Letos praznuje Francija in z njo svet stoletnico Foucauldovega rojstva. Člani in članice redovne ustanove pod gornjim imenom, ki jih je že blizu 1,000, ne žive po samostanih. Kot navadni delavci in delavke v tovarnah, rudnikih, na ladjah, sploh kjerkoli, si služijo vsakdanji kruh. Zasluzek uporabljajo zgolj v dobre namene, ves prosti čas posvete molitvi, premišljevanju in apostolskemu delu med proletarci. Slišati je, da imajo čudovite uspehe v pridobivanju duš za Kristusa.

JAKA PLANINŠEK je bil pred nekako 8 leti komaj kaj več kot številka med stotinami slovenskih beguncev, ki so prihajali v Severno Ameriko. Mlad fant, Dolenjec, ki je moral med vojno pretrgati šolanje in je poleg tega v vojni izgubil nogo. Z umetno se je šele učil hoditi. Našel je v New Yorku skromno zaposlitev, zraven je nadalje-

val šolanje. Po nekaj letih se je preselil v Buffalo in tam se mu je odprl razsežen delokrog. Buffalo je eno glavnih središč Amerike za raziskovanje raka, bolezni, ki v Ameriki kruto gospodari. Jaka je uposlen na buffalskem inštitutu in je letos skupno z dvema drugima ameriškim učenkoma objavil dve odlični razpravi o raku v dveh uglednih zdravniških revijah.

DR. ALOJZIJ KU HAR, rodni brat pisatelja Prežihovega Varanca, Korošec, je umrl v New Yorku zadnje dni oktobra. Slovenija ga je morda najbolj poznala po njegovih govorih (pred vojno) na ljubljanskem radiu, kjer je razlagal svetovno-politični položaj. Med vojno in nekaj let po vojni je bil v Londonu, pozneje v Ameriki pri Free Europe. Dolgo vrsto let je bolehal na sladkorni, smrt mu je povzročila možganska kap. R.i.P.

SLOVENSKI AKADEMIKI v emigraciji so imeli veliko zborovanje v Clevelandu letos v septembru. Bilo jih je lepo število in ameriška Slovenija je bila kar začudena, ko je videla, koliko slovenskih mladih ljudi potuje skozi univerze in študira vse mogoče stroke. Iz poročil se da razbrati, da si je za krasen uspeh zborovanja nabral največ zaslug znani Edi Gobec iz Columbusa, Ohio. Akademiki so si osnovali lastno organizacijo pod imenom SAVA, kar naj bi se bralo: Slovenski Akademiki V Ameriki. Počitniško zborovanje (konvencija) se ima odslej vršiti vsako leto.

V RUSIJI so v letošnjem letu z velikimi slovesnostmi slavili štiridesetletnico obnovitve moskovskega patriarhata. Pravoslavne cerkve iz vseh krajev so poslale delegacije visokih cerkvenih predstavnikov. Podoba je, da so slovesnosti dosti pripomogle k pravo-slavni verski obnovi. Kaj pa režim? Moskovski radio je na široko poročal o proslavi v zunanji svet, doma je pa preuredil in na novo pognal delo brezbožnikov, zlasti med rusko mladino. Nehote je moral priznati, da 40 letni napor komunistov niso uničili vere v Boga v ruskem narodu.

O TITU piše "Newsweek", da spet prosi v Ameriki za orožje. Pred letom dni je bahavo odklonil ameriško orožje — je ravno pil bratovščino z Nikito, ki pa ni dolgo držala. Isti list piše, da Tito žuga rdeči Kitajski: prenehajte z napadi name, če ne... bom razglasil v svet, kako ste preteklo poletje "čistili" in v masah pobijali svoje lastne ljudi. — Podoba je, da med rdečimi vlada nekoliko čudna "ljubezen".

O GOMULKI vedo povedati v Genevi: Ko je zagledal pred svojo hišo krasen nov Chrysler avto, je dejal svojemu šoferju: "Rusi pa res izdelujejo sijajne avtomobile". Šofer ga je začudeno pogledal in vprašal: "Ali ne spoznate ameriških avtov na prvi pogled?" Gomulka je odgovoril: "O, ameriške avtomobile seveda spoznam na prvi pogled, ne spoznam pa na prvi pogled ljudi, s katerimi govorim..."

“LJUBLJANSKI TRIPTIH” —

DRAGOCENA KNJIGA

Pavla Miladinovič

PISATELJ RUDA JURČEC, ki nam je dal to knjigo, zasluži pozornost in priznanje ne samo kritikov, nego predvsem tistega dela naše javnosti, ki se zanima za nadaljnji razvoj in napredek slovenske književnosti v tujini. S tem delom je Jurčec nedvomno odprl vrata v novo dobo slovenskega pisateljevanja.

O Triptihu nekaj na kratko povedati ni mogoče. Verjetno se bodo razprave o tem romanu nakopičile v celo knjigo.

Moj prvi občutek pri čitanju je bil, da je Triptih poezija. Drugi, da Triptih ni branje za take, ki sežejo po knjigi, da bi jim čas minil, da bi se odpočili. To je branje za tiste, ki v knjigi iščejo izpopolnitve temu, kar v življenju že poznajo, in se v razglabljanju skupno s pisateljem žele izobraziti v dobre bralce. Ni dosti, da čitaš samo besede, ki jih pisatelj postavi pred tvoje oči, treba se je spustiti v ozadnje besed in si prislikati s pomočjo razuma (ne zgolj z domišljijo), kaj se godi “za kulisami.”

Te kulise niso nič drugega kot poezija, s pomočjo katere se je pisatelj, ljubitelj lepote in resnice, izognil vsem grobstim, ki smo jih že tako vajeni, da se nam povest ne zdi slovenska, če ni v njej sočnih priimkov in živopestrih pridevnikov. Jurčec kot pisatelj dobrega okusa se je izognil preveliki “domačnosti”, ki tako rada zapelje v grobst.

Čudovita je Jurčeveva tenkočutnost v opisovanju najbolj skritih čustev pod krinko lažne hladnokrvnosti ljudi, ki se imajo za nedotakljive. Iz prizanesljivosti do sečloveka pisatelj ne obsoja svojih “junakov”, ampak prepušča bralcu, da sleče z njihovih tančico poezije, v katero jih se povil.

Bralec ima pri čitanju trojno nalogo. Najprej mora misliti, da poezijo razume. Potem mora gledati na dogodke ne skozi “rožce”, nego tako, kot se v vsakdanjem življenju odigravajo. Končno si mora dve sceni sam prislikati. Prva scena, ki jo je pisatelj nedvomno po dobrem premisleku izpustil: Kaj se je zgodilo tisto jutro pred smrtjo Simone? Druga: Kako se je skrivnost o njeni smrti razodela patru Robertu (str. 145)?

Ko si bo bralec, ki je čital z razumom, potrpljenjem in tipanjem za vzrokom Simonine smrti, ti dve sceni sam ustvaril, bo dosegel v knjigi poln užitek in z zadovoljstvom dognal, da je dober bralec. Skoraj bi rekla, da je imel Jurčec s svojim Triptihom namen: Ne samo dati naši

književnosti nekaj povsem novega in svojskega, ampak je hotel tudi preizkusiti inteligenco čitačje javnosti.

Tistim, ki se sami niso mogli dokopati do pojasnitve o Simonini smrti (umor ali samomor?), je pisatelj dvakrat dovolj pojasnil (str. 59 in 155). Smrt, ki je neizogibna, nam Jurčec slika kot zmagovalko — dobrotnico, ki nas iz tega življenja popelje v odrešenje, mir in srečo — če jo sprejememo kot božjo poslanko.

Že bi bila skoraj odložila knjigo, ker mi Simonina smrt nikakor ni hotela iti v sklad z Jurčevevim poznavanjem človekove duševnosti. Toda ker sem čutila, da pisatelj ve, kaj hoče, sem nadaljevala s povečano čuječnostjo nad vsako besedo in se dokopala do razumevanja.

V drugem delu sem se že privadila pisateljevemu slogu in sem imela občutek, da se je oddaljil od poezije. Zato sem mu pa toliko bolj hvaležna za tiste odstavke, ki jih je posvetil naši vasi. Povede nas na prag kmečke hišice in na njeno dvorišče z mehko in toplo besedo. Popolnoma me je prepričal, da je vsako besedo napisal z ljubeznijo. Srce mi je poskakovalo od radosti, da smo otroci tako lepe zemlje.

V tretjem delu se dejanje že kar hitro razvija. Edina napetost, ki te še zgrabi, je Pavlinov poskus, da bi zbežal pred čistko. Simoni sledita v smrt tudi ošabni Pavlin in sebična Helena. Pravici je zadoščeno. Nedostopni, pred samim seboj bežeči Pavlin, končno razčisti s samim seboj in se osvobodi sveta, v katerega se je bil zaprl, ter mirno čaka, da pride na vrsto.

Ne morem si kaj, da se ne bi ustavila tudi ob patru Robertu. Edini, ki bi ga pisatelj z vso pravico smel odeti v skrivnost in ga naslikati nadzemeljsko, je v knjigi najbolj “človeški”. P. Robert in pisatelj sta me osvojila. Tisti, ko so živeli v Ljubljani, zlasti med vojno, bodo nedvomno občutili in priznali, da je pisatelj Ljubljano takorekoč spet prinesel med nas. Sama sem doma iz Florjanske ulice, ravno nasproti cerkve... In kolikokrat sem v svojih 22 letih šla po Starem trgu! Kako živo je Jurčec naslikal ta del Ljubljane.

Niti po obliki niti po vsebini ni Triptih podoben nobeni naši dosedanji povesti. Že zavoljo tega bi ga vsak ljubitelj knjige moral imeti v svoji knjižnici. Tisti, ko bodo čitali roman kot je treba, bodo s hvaležnostjo ugotovili, da nam je pisatelj dal cvet, ki spada med redke orhideje, ne pa med naše številne marjetice. Stopil je na dan s svojim delom kot zrel in odločen umetnik in ustvarjalec. S tem je obenem pokazal, da nas bralce smatra za dozorele ljudi, ki se nam lahko da v roke taka knjiga. Poklon, ki ga je treba primer-no ceniti!

BERLIN, nekdanje ponosno glavno mesto Nemčije, je že nekaj časa nova sporna točka med Vzhodom in Zahodom. Sovjeti morajo zmerom nekje kuhati meštro, drugače jim žilica ne da miru. Za Srednjim Vzhodom in Formozo so zdaj razburkali Berlin. Zahtevajo, da vse štiri države, ki imajo mesto okupirano, umaknejo svoje čete in Berlin naj postane "svobodno mesto" — sredi sovjetskega ozemlja... Kakšna "svoboda" bi to bila, se Berlinčani sami dobro zavedajo, zato so v velikih skrbeh in si želijo nadaljnje okupacije zahodnih držav. Videti je, da Amerika, Anglija in Francija ne mislijo podležiti pritisku iz Moskve, pa čeprav, vsaj tako pravijo, bi bilo treba streljati. Hruščev vztraja pri svojem in pravi, da bo svoj kos Berlina prepustil komunistični Vzhodni Nemčiji, ako se zahodnjaki ne bodo umaknili. Najnovejše v tem sporu je menda to, da Hruščev spet kliče zahodnjake na "vrhunsko konferenco".

DE GAULLE v Franciji je tudi pri nadaljnjih volitvah z lahkoto zmagoval. Tako je zdaj dokončno urejeno, da dobi Francija po dolgem času spet enkrat trdno vlado. Posebno značilno je, da so komunisti, nekdanj tako močni v Franciji, obdržali komaj še 10 mest v parlamentu. Vendar nihče ne more reči, da volitve niso bile svobodne. Te svobode se je poslužil tudi De Gaullov kuhar, ki je dolga leta kahal svojemu gospodarju v vasi na deželi in sta bila velika prijatelja. Ko je pa prišlo do glasovanja za novo ustavo, je kuhar glasoval — proti. V vsej vasi edini nasprotni glas! Nič čudnega, da so to vzeli na znanje celo pri ministerski seji v Parizu. De Gaulle je pojasnil: Moj kuhar je glasoval proti ustavi zato, ker želi, da se jaz vrnem na vas. Mož se namreč ne more navaditi življenja v velikem mestu.

Naročite se na prelepi nabožni list

A V E M A R I A

Prihaja iz Amerike — Z.D.A.

Naročnina na leto £ 1-10-0

Naročnike sprejema uprava MISLI

SYDNEY! N.S.W. SYDNEY!

Slovensko društvo Sydney
vabi na

P O B O Ž I Č N O Z A B A V O

Sv. štefan, 27. dec. ob 6. zvečer

Paddington Town Hall, Paddington

Rezervirajte: FB 1085

Odbor.

Pismo

N A R T E V E L I K O N J A

Na dvorišču je vpil nad Tomažem oskrbnik Martin. "Išči ga, poišči ga, klada zaspana!"

"Je pri gospo-podu!" je dejal Tomaž. "Saj je pri gospod-du!"

"Iskal sem vas," je dejal Martin prišlemu Lipniku. "Žrebetu je nekaj. Stopite v hlev in pogledjte!"

Urban je prikimal in šel, za njim je kreval Tomaž. "Kje ste bili?" je vprašal Lipnik.

"Po de-deteljo!" je odvrnil hlapec in z neumnim pogledom zijal v starca. "Naj-brž ga bo napanenjalo!"

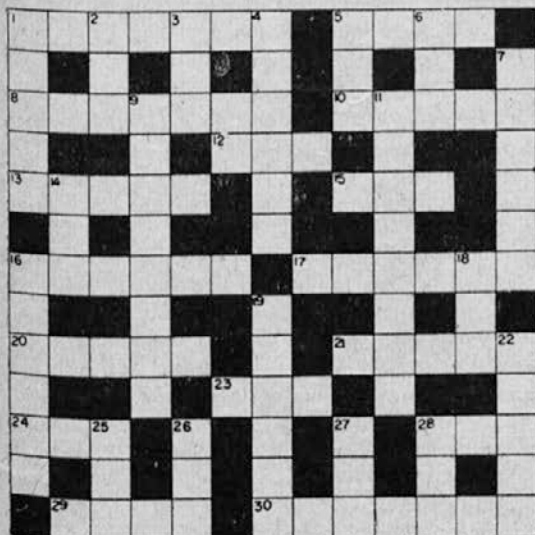
Perin žrebiček je ležal na tleh ter bolno pogledal s svojimi velikimi očmi Urbana. Starac ga

je odvezal, žrebe je s trudom vstalo. "Tako no, vstani, žrebiček! Še zmerom si neumen. Zakaj žreš deteljo, ki napihne? Pa reci, da nisi neumen! O, in kako!" Peljal ga je na dvorišče. V hlevu je pozorno hrzala kobila in strigla z ušesi. "Vidiš, žrebiček; zdaj pa v tek — vodi ga, Tomaž! — in kimljevega olja dobiš. Hej," je zaklical dekli, "prinesite kimljevega olja! In naglo!"

Po dobro pol uri so žrebe zopet prignali. Pera je dvignila glavo in zarezetala. "Vidiš," je dejal Lipnik, "vidiš, kmalu bi bila ob žrebička." Kobila je nestrpno bila s kopiti, še Miško se je ozrl iz kota. "Kako razumejo živali! Kako zvesto razumejo! Vidiš, moja Iskra, vidita Miško in Pera," sklonil se je med Iskro in Pero, pritisnil zvesti konjski glavi na prsi in jima pol pridušeno zašepetal v ušesi: "Janeza ne bo več! O, Janez je padel, o!"

In kobili sta mirno držali glavo starcu na prsih in oči so se jima mokro svetile. Miško je napanjal svoje slepo oko, da bi videl, kaj se godi.

"Ti večni Bog!" je vzkliknil, se naslonil v jasli

KRIŽANKA

(Mirko Rakušček)

Navpično

- 1 trpeč človek
- 2 begunska organizacija
- 3 "pustiti" po angleško
- 4 katekizem ga daje
- 5 ena najbolj znanih rek
- 6 druga beseda za "začetek"
- 7 žensko krstno ime
- 9 rojak
- 11 "manager" po slovensko
- 14 "starost" po angleško
- 16 druga beseda za "trudi"
- 18 rogata žival
- 22 najmanjši ogenj
- 25 orožje
- 26 družinski član
- 27 ptič
- 28 izdelava iz mleka

Vodoravno

- 1 slovenska gora
- 5 naša pesnica
- 8 druga beseda za "kraj"
- 10 italijanska filmska igralka
- 12 je preživel vesoljni potop
- 13 ljudstvo istega jezika
- 15 z njim vidiš
- 16 po smrti želiš biti tam
- 17 tudi: veselica
- 20 nisi, če nimaš posluha
- 21 znan mesečnik
- 23 USA po slovensko
- 24 alkoholna pijača
- 28 stisnjen iz sadja
- 29 izobražen
- 30 evropska država (po angl.)

1. Tovarna: NAŠ KRUH JE ČRN

2. Čarobni kvadrat

L I P A
I V A N
P A R A
A N A M

3. PATER BAZILIJ VALENTIN

Rešitve so poslali: Anica Marinček, Marica Tavčar, Jože Grilj, Rafaela Bernes, Mirko Rakušček, Jože Maček, Rudi Drčar, Franci in Jožica Bresnik, Milka Stanič.

Nagrado dobi: Anica Marinček

OPOZORILO!

Hitro po novem letu bomo razposlali

KOLEDARČKE

vsem, ki prejmejo božično številko MISLI.
Priložene bodo kuverte za naročnino
TAKOJ porabite kuverte zlasti, tisti, ki
ste dolžni še za nazaj. Prosimo: ZARES!

Uprava.

RDEČA ČRNOGORCA V BELI LJUBLJANI

Prišla sta na komunistični kongres. Preden sta se bila sešla z rdečimi tovariši, sta si želela na svojo roko ogledati Ljubljano. Zagledata ob cestnih prehodih prometno svetilko, ki spreminja barve. Začudena vprašata Ljubljančana, kaj ta naprava pomeni.

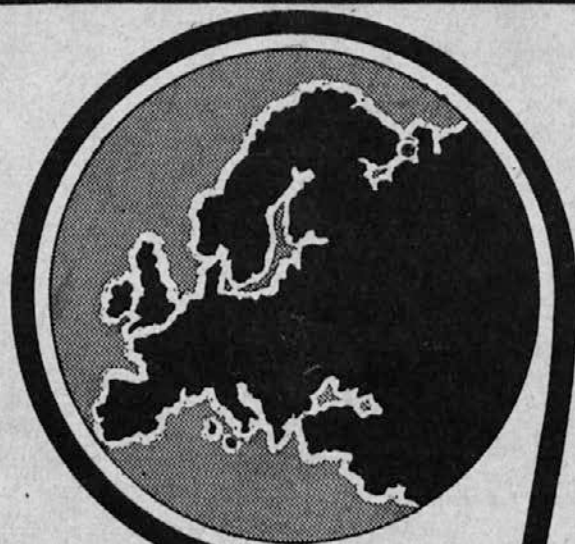
Navihani Ljubljančan je hitro spoznal, koga ima pred seboj. Razložil jima je: Kadar je luč zelena, smejo prečkati cesto vsi nekomunisti, ki pač niso "zgrajeni". Kadar je luč rumena, smejo preko tisti, ki bi radi postali komunisti, pa se še niso odločili. Rdeča luč pa odpre pot komunistom.

Črnogorca stojita in opazujeta. Zelena luč — vsa čakajoča masa se je vtila čez cesto. Rumena luč — le nekaj jih je planilo čez. Rdeča je zasijala — Črnogorca jo mahmeta preko — sama! Sredi pota ju zgrabi miličnik...

Zijala sta in se čudila, da bi moglo biti v Zijala sta in se čudila, da bi moglo biti v Ljubljani že konec komunizma. Le kje se bo vršil napovedani kongres?

Miličnik je nekaj kričal, pa ga nista poslušala.

"Gospod, prizanesite nama, saj nisva komunisti. Tudi nisva nikoli bila. Prisilili so naju biti, da sva se vpisala v partijo..."

NOVA BREZPLAČNA UGODNOST ZA EMIGRANTE

Pazite na ta znak —
znak pomoči.

Commonwealth Saving in Trading Banki sta odprli novo in brezplačno službo, s katero vam želita pomagati v vaši novi domovini. V glavnem mestu vsake države obstajajo informativni centri.

V teh centrih boste našli za ta posel posebno izučene uradnike, ki bodo odgovarjali na vaša vprašanja in vam pomagali reševati vaše težkoče. Sposobni tolmači vam bodo pomagali v jezikovnih težavah.

Vabimo vas, da se poslužujete naših čitalnic, kjer boste našli časopisje iz mnogih dežel.

Središča te "informativne službe" so:

COMMONWEALTH BANK OF AUSTRALIA

Lower Ground Floor,

George & Market Streets, SYDNEY

COMMONWEALTH BANK OF AUSTRALIA

367 Collins Street, MELBOURNE

COMMONWEALTH BANK OF AUSTRALIA

259 Queen Street, BRISBANE

COMMONWEALTH BANK OF AUSTRALIA

96 King William Street, ADELAIDE

COMMONWEALTH BANK OF AUSTRALIA

Corner Forrest Place & Murry Street, PERTH

COMMONWEALTH BANK OF AUSTRALIA

81 Elizabeth Street, HOBART

SREDIŠČA BODO ODPRTA MED
NASLEDNJIMI URAMI:

Med tednom od 9. zjutraj do 5. zvečer

Ob petkih zvečer: od 6.30 do 8.30

Ob sobotah od 9. do 11. dopoldan

Ob nedeljah: od 2. do 5. popoldan

COMMONWEALTH TRADING BANK

COMMONWEALTH SAVINGS BANK